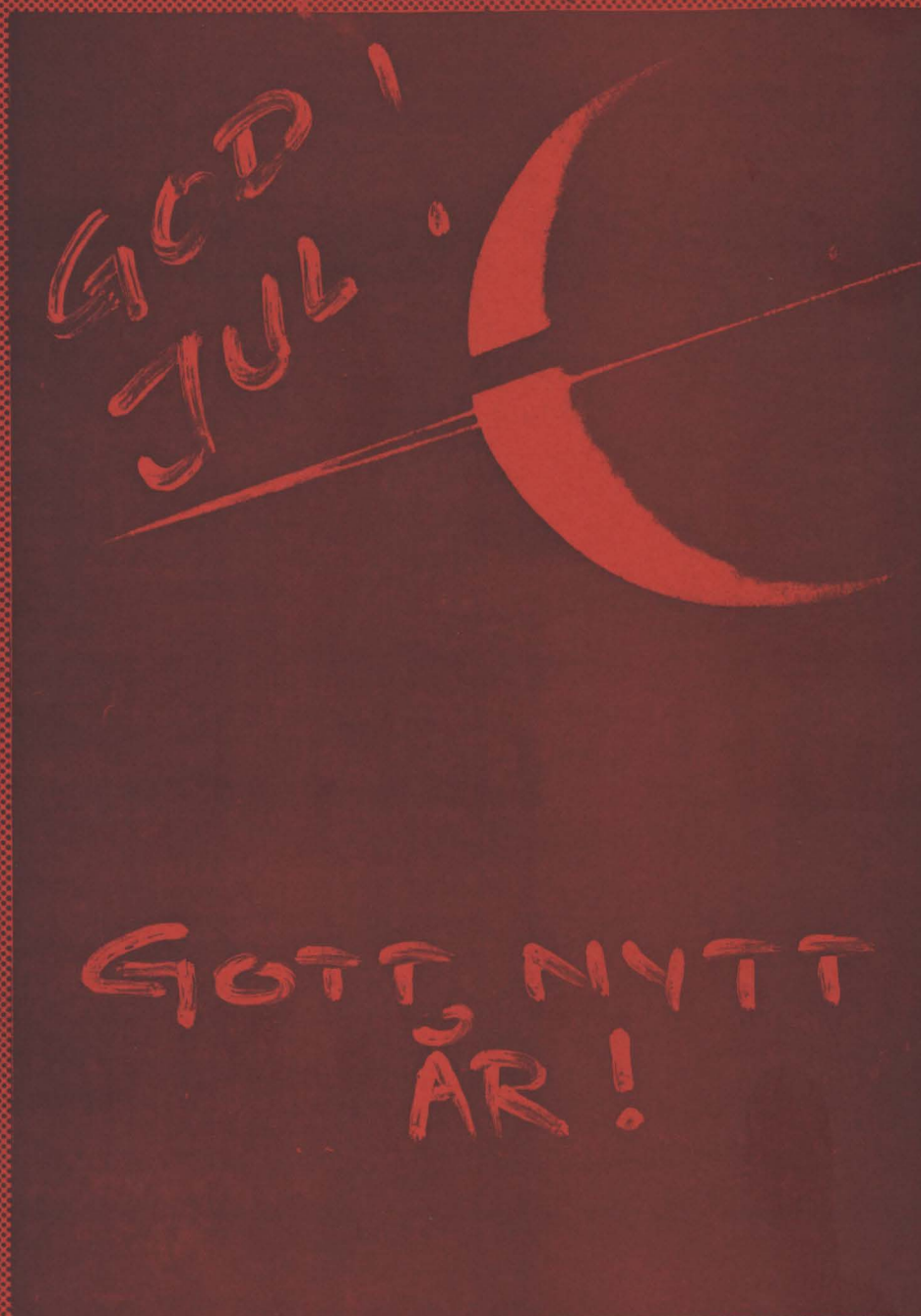

SVÄVAREN

UFO-CENTER, KARLSKOGA
FÖRENINGENS
ORGAN

NR 4/84

UR INNEHÅLLET:
ÄLGEN SOM BLEV ETT
UFO
NYTT PLANETSYSTEM
UPPTÄCKT
DARWINS MYT
HAN BLEV TIO KILO
LÄTTARE PÅ ETT DYGN
RAPPORT FRÅN JÖRGEN
ASTRALVANDRING MED
HJÄLP AV LJUDVÅGOR
HUMANOIDEN I VILVOR-
DE, DEL II
VÅRA NYA SERIEFIGU-
RER ALFA OCH OMEGA
NY TYP AV TELESKOP
ALIEN GUIDE
UFO SOM LÄMNAR SPÅR
LÖSNINGEN PÅ GÅTAN
NÄSTAN ETT PHILA-
DELPHIAEXPERIMENT
M.M. M.M. M.M. M.M.

ÄLGEN SOM BLEV ETT UFO

TANDLÄKARE JAN-ANDERS STRALJE FRÅN TÄBY VAR TILLSAMMANS MED HUSTRU OCH TVÅ SÖNER PÅ HEMVÄG FRÅN SPORTLOVET I DUVED. SNÖN YRDE RUNT BILARNA OCH PLÖTSLIGT KÖR HAN ÖVER PÅ FEL SIDA OM VÄGEN OCH KOLLIDERAR MED EN MÖTANDE BIL. HANS HUSTRU OCH FÖRAREN AV DEN MÖTANDE BILEN OMKOMMER I KRASCHEN.

Stralje mindes ingenting av olyckan och kunde varken erkänna eller förneka, när han av tingsrätten dömdes till vårdslöshet i trafik och vållande till annans död.

I samband med omhändertagandet på sjukhus efter olyckan hade han emellertid svamlat något om en älg och senare upplever han även i sina drömmar en älg i samband med olyckan. För att få klarhet i saken tar han kontakt med överläkare Ture Arvidsson på Dandryds sjukhus. Dr. Arvidsson som är känd för att vara en skicklig hypnotisör låter Stralje genomgå en s.k. hypnotisk regression (där den hypnotiserade försänkes i djup trans och fås att återuppleva det som hänt och som han inte längre medvetet kan minnas).

Under transen upplevde Stralje älgen igen. "Den fanns någonstans vid sidan av vägen och dyker upp mycket snabbt. Jag fattar inte hur jag kunde undgå att köra på den".

Resultat av denna hypnotiska regression: Målet överklagas till hovrätten i Sundsvall. Stralje frikänns med stöd av vad han berättat under hypnos.

Vid det här laget är jag övertygad om att alla ufo-intresserade redan har listat ut hur älgen kom att bli ett ufo. Den ovan beskrivna metoden med hypnotisk regression i syfte att uppenbara en händelse, som kanske ligger djupt begravd i ett vittnes undermedvetna, ja den är välkänd och ofta använd i samband med ufo-observationer. Här finns otaliga exempel på fall där otroliga upplevelser har kommit i dagen med hjälp av en erfaren hypnoterapeut. I det kanske mest kända fallet av alla, Barney och Betty Hill, var det till och med så, att makarna hypnotiserades var

och en för sig, utan att under hela sessionen få någon information om vad någon av dem berättat under transen. Ändå beskrev de en klassisk närkontakt av tredje graden båda två - men sedd ur hans respektive hennes perspektiv.

Vi bör alltså tro på vad de sade! Det skulle hovrätten i Sundsvall vara så illa tvungen till efter rättegången med Stralje.

Javisst, jag vet, det här med hypnos i samband med olyckor och brott är inte så särskilt ovanligt. Det finns många fall att referera från exempelvis USA. På något sätt tycker jag ändå det är så fantastiskt att det händer Sverige, detta gräsrots-fanatiska, "stå-med-båda-fötterna-på-jorden"-land.

För en hängiven ufolog känns det naturligtvis uppmuntrande och ger ytterligare tyngd åt de bevis för ufos existens som redan finns.

Älgen som skyttade förbi under hypnosen ger oss alltså en chans att visa att de ufos som inte bara skymtar förbi under hypnossessioner, är något som verkligen fanns där och sågs av vittnet.

Ty, varför, frågar jag mig, skulle en älg, som är en så vardaglig förekomst, vara mer trovärdig (nästan alla har ju någon gång sett en älg och det kan följaktligen inte vara svårt att locka fram bilden av en älg ur någons undermedvetna - oavsett om den kommer i rätt sammanhang eller ej), varför skulle älgen alltså vara mer trovärdig än när ett ufovittne beskriver en farkost, som inte har någon likhet på vår jord, och på så sätt beskriver något, som inte kan upplevas på annat sätt. Sanningen är naturligtvis att ufo-vittnet, precis som tandläkare Salje, så gott han kan, beskriver vad han sett.

A.S.

GOD JUL, GOTT NYTT ÅR!

DARWINS MYT

Av alla ämnen jag hittills har tagit upp, så är det alltid artiklarna om evolution och darwinism som brukar få störst uppmärksamhet bland mina läsare. Somliga verkar mycket upprörda över att någon kan betvivla Darwins teori och tonfallet i deras brev är ofta detsamma som hos folk som känner att deras djupaste religiösa övertygelse har ifrågasatts. Många författare har betecknat Darwins lära som en slags världslig religion. Korrekt uttryckt är den en kosmogoni eller skapelseberättelse, och den har samma magiska, sago-betonade framtaning som de traditionella kosmogonierna. I Darwins myt kan celler självmant gruppera sig så att de bildar mer komplicerade organismer, vilka delar in sig i olika arter. Slutligen utvecklas en av dessa, en apliknande varelse, till en högre medvetenhet och blir till en

Charles Darwin. Fotografi 1874.

PÅ SENARE TID HAR ETT STORT ANTAL FÖRFATTARE, FILOSOFER OCH T.O.M., BIOLOGER BÖRJAT TVIVLA PÅ DEN GÄNGSE DARWINISTISKA TROSSATSEN OCH ÄVEN DEN S.K. NY-DARWINISMEN. JOHN MITCHELL, MEDARBETARE I PHENOMENA; FÖRFATTARE TILL SIMULACRA OCH UPPFÖLJAREN MEGALITHOMANIA, ANSER ATT DARWINS EVOLUTIONSTEORI ÄR EN ÖDESTIGER MYT, SOM ANVÄNDS FÖR ATT GESTALTA OCH RÄTTFÄRDIGA GEMENHET I ALLA ASPEKTER AV VÅR TILLVARO. FINNS DET NÅGOT ALTERNATIV?

människa. Som saga betraktat verkar den ganska oskyldig, men man har gjort gällande att Darwins evolutionsteori är bokstavligen sanna biologiska fakta, som beskriver universums rådande grundsats om spontan gruppering och utveckling. Denna princip representeras hos människan av den aggressivitet och uppfinningsrikedom som gjort henne till 'den bäst lämpade' av alla raser och sålunda skapelsens legitima härskare.

Historiens utveckling under de senaste hundra åren har ett nära samband med framgångarna för Darwins myt, och den är omöjlig att förstå utan att sätta sig in i mytens egenskaper, dess ursprung och de idéer och handlingar den försöker bevisa.

Varje kultur har sin egen vedertagna kosmogoni eller skapelseberättelse, vilken tjänar till att förklara hur allting - från världens skapelse till livets uppkomst och människans medvetande - blev till. De olika berättelserna både återspeglar och påverkar sina respektive kulturer och blir avgörande för hur människan kommer att tänka och förhålla sig till sin omgivning. Myten helgar medlen.

Observer,
12 November
1972

Sunday Times,
12 November
1972

2.

När Darwins 'Om arternas uppkomst' publicerades 1850 trodde de flesta personer med utbildning att civilisationen var på väg mot ett slags rationalistiskt årtusende. Berusade av de nya upptäckter som gjorts inom vetenskap, psykologi och ekonomi, blev många övertygade om att deras klass och ras hade framtiden i sina händer, och de såg fram emot den förestående triumfen; ett ordnat världsrike med en moralisk religion. De betraktade historien som en pyramid av samlad kunskap, med sig själva högst upp, och de såg på naturen på ett liknande sätt; som en hierarki som uppstigit från sniglar och kräldjur till apor, vilda människor, tama människor, engelsmän och, högst uppe på toppen: den engelske professorstypen, Charles Darwin, som använde vetenskapens prästerliga språk, som skapat den önskvärda myten för att rättfärdiga sin generations etablerade fördomar.

Darwinismen tog snabbt överhanden, inte för att den hade godkänts i några vetenskapliga tester, utan därför att tanken bakom den så exakt sammanföll med den tidens idéer om raserna och de härskande klasserna. Från att ha varit en spekulativ biologisk teori utvecklades den snart till en trossats, ('Evolutionen är inte längre en teori. Den är ett faktum. Den är grunden till allt vårt tänkande.' - Sir Julian Huxley, 1959), och tvivlare brännmärktes som kättare eller ännu värre.

Den nya 'myten' om människonaturen som en slumpartad utveckling från djurriket lyckades snabbt besegra sin enda konkurrent, den utslitna myten om Guds skapelse år 4004 f.Kr. Alla bildade personer instämde i att det nu var vetenskapligt bevisat att människan i grund och botten var ett djur. Hennes instinkter tillhörde ett vilddjur, och det var endast den moderna, rationella civilisationens makt som förmodade att hålla dessa instinkter i schack.

Denna civilisation hade utveckats helt och hållet av den vita rasen. Den hade utvecklats längre än alla andra och utgjorde mänsklighetens höjdpunkt. De vita hade uppnått sin överlägsenhet genom det naturliga urvalet där 'de bäst lämpade överlever', och det var därför nödvändigt att i framtiden försäkra sig om att den naturliga urvalsprocessen fick fortsätta till deras förmån och mot afrikanernas svarta själar och trollprästers och mystikers primitivitet.

Vänliga personer skickade iväg byxor, missionärer och presbyteriansk sedelära för att hjälpa till att uppfostra de okunniga infödingarna. Andra, som var mer

'realistiska', förstod att de primitiva folken var bortom all hjälp. De hade förlorat i kampen om vilka som var 'bäst lämpade' och naturen hade redan dömt ut dem. Primitiva folk, skrev Leonard Woolf så sent som 1937, är 'den mänskliga historiens vrakspillror. De är ett mellanling mellan djurlivet och det civiliserade livet.' I och med denna slutsats fick koloninivånare över alla kontinenter uppfattningen att utrotning av urinvånarna egentligen inte var mord, eftersom dessa bara var delvis mänskliga.

Darwinismens fängångar ledde till folk-mord lika omgående som de nazistiska idéernas popularitet senare gjorde i Tyskland. Hitler var en trogen darwinist, och hans fixering vid att framställa sin egen ras som 'den bäst lämpade' var inte hans eget påhitt, utan härstammade från den tidens vetenskapliga rätttrogenhet. Och vi kan spåra hans idéer om rasförädling bakåt till en av dess ursprungliga källor. 'Vilken utomordentlig effekt som skulle kunna framkallas på vår ras, om dess syfte var att i äktenskap förena dem, vilka besitter de finaste och mest passande egenskaperna, mentalt, moraliskt och fysiskt!' skrev Francis Galton, Darwins kusin och kollega år 1865.

För att få igenom detta, föreslog han att det skulle upprättas ett register över 'överlägsna' familjer, som borde uppmuntras att korsa sig med varandra, och sålunda 'avsluta evolutionen snabbare och med mindre obehag än om man lät händelserna ha sin gång.' Darwin höll själv med om att Galtons förslag var det 'enda möjliga' sättet att fortsätta. 'Syftet verkar

imponerande', skrev han, men fruktade att Galton var för idealistisk och att folk aldrig skulle komma att samarbeta i en rationell avels-plan.

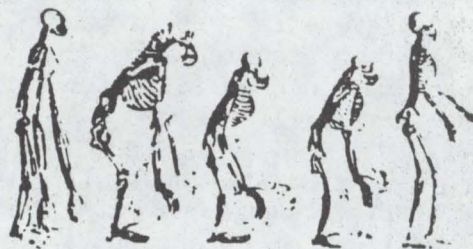
Darwins teori började som biologisk spekulation. Själv liknade han en apa, och det slog honom att folk i allmänhet inte liknade apor mer än exempelvis grisar. Det fanns på den tiden inga bevis för några 'nedstigande led' mellan arterna, och inte heller har några visat sig sedan dess; och Darwin får ursäktas, men den lilla fossil-samling, som var förklaringen till varför man inte funnit något bevis för 'felande länkar', håller inte längre. Trots ett intensivt sökande efter felande länkar i över hundra år, har bara en dykt upp - den ökända Piltdown-skallen.

Denna var sannerligen en länk mellan människan och aporna, eftersom den bestod av en apkäke fastsatt på en människoskalle av någon eller några oärliga evolutionister, i ett desperat försök att bevisa sina påståenden. Starkast misstänkt för luren-drejeriet är Teilhard de Chardin, som försökte göra evolutionsläran till en religion. Piltdown var den heliga relikten i hans tro. De övriga kandidaterna till ap-människa - Java-människan, Peking-människan och de som hittats i Afrika, hade alla konstruerats av evolutionister och bestod av benfragment, ibland av bitar från olika individer utspridda över ett stort område. Det är lätt att se hur man har gjort: några forntida benfragment, mycket gips och en stor portion fantasi. Från dessa föremål, som har mycket gemensamt med de konstgjorda sjöjungfrur som en gång i tiden ställdes ut på museer, har man rekonstruerat de håriga monster som presenteras i läroböcker med evolutionspropaganda för barn. (Se bild)

Folk säger: 'Ah, naturligtvis finns evolutionen; man kan ju se hur den pågår', och de pekar på lokala avvikelser inom arterna, eller de som styrs av djuruppfödare och trädgårdsmästare, eller sådana effekter som s.k. industri-melanism hos svärmar, vilka har utvecklat mörka vingar som en reaktion på industrins utsläpp i deras miljö. Men sådana förändringar är mikro-effekter inom arterna. De påverkar inte det väsentliga för arten. Vissa arter, t.ex. hundar och duvor (som Darwin själv uppfödde), varierar mer än andra, men även de har sina begränsningar.

Man kan odla fram en jordgubbe som är lika stor som en liten tomat, men aldrig så stor som en apelsin, och det finns en gräns där man varken kan få hästar som springer ännu snabbare eller kor som ger ännu mer mjölk. Varje individ avviker från sin urtyp, men när avvikelserna går till överdrift blir individen antingen steril eller också återvänder dess avkomma till normen. När det gäller svärmarnas melanism, visade sig svärtan på deras vingar vara en tillfällig, lokal anpassning, och när förorenade områden sanerats blev vingarna så småningom ljusare och avslöjade åter sina ursprungliga mönster.

Mikro-förändringar kan inte, som man ofta trott, bli så omfattande att de skulle förändra artens karaktär så att de 'nya' individerna inte skulle kunna få avkomma med den ursprungliga besättningen. Vetenskapsmän har försökt bevisa motsatsen genom experiment med snabbförökande bananflugor. Minst ett hundratal generationer av dessa insekter utsattes för radioaktivitet för att utlösa mutationer. Man fick fram flugor med benen på huvudet och i olika modeller och storlekar, men om dessa överhuvudtaget lyckades föröka sig, hade deras avkomma ändå en benägenhet att se ut som normala bananflugor. Evolutionister betonar att mikro-förändringar leder till att en art utvecklas till en annan. Detta har såvitt man vet aldrig inträffat, och ingen har heller bevisat hur det skulle kunna gå till.

Människans utvecklingskedja enligt Thomas Huxley (1825-95). Den långarmade varelsen till vänster är en sort som varken biologer eller fossil-letare känner till och var ett påfund av Huxleys egen fantasi. Mellan aporna och människan (till höger) finns det inga kända länkar. Senare fanns alltid ap-människan från Piltdown med i sådana kedjor. Vetenskapsmännen har numera övergett denna konvention, men liknande kedjor illustrerar fortfarande läroböcker för barn med evolutions-propaganda.

Inte bara Piltdown utan även själva darwinismen är ett allsmäktigt bedrägeri. Jag började för första gången ana detta när jag läste Gertrud Himmelfarbs bok *Darwin och den darwinska revolutionen* (1959), där hon avslöjar den sällsynt oärliga översittartaktik som Darwin och hans efterföljare använde för att främja hans teori. Professor Himmelfarbs mycket skarpt och vetenskapligt formulerade bok höll på att dras in, eftersom den fullständigt ignorerats av de litterära kritikerna. Nästan all anti-evolutionslitteratur skrevs på den tiden av bibeltrogna, religiösa författare. Efter att ha läst dessa, insåg jag att de flesta hade lyckats förklara bort Darwins evolutionsteori, men de hade haft svårigheter med att formulera argument för sin egen tro på en skapelse som skulle ha inträffat nyligen.

Den bästa kritiken av darwinismen, enbart som en biologisk teori, är *Norman Macbeths* bok *Darwin Retried*. Denne författare bryr sig inte om att föreslå någon alternativ skapelseberättelse; men han visar, tydligt och med humor, hur darwinismen inte har lyckats stå emot några av de experiment som den har utsatts för. Han citerar de främsta Darwin-auktoriteterna för att visa hur den moderna vetenskapen i tysthet har övergett den klassiska evolutionsteorin - på samma sätt som geologerna före Darwin i tysthet övergav skapelseberättelsen - medan de fortsatt att bekänna sig till Darwins myt. Macbeth påpekar att hans bok uppmärksammades endast av de religiösa och inte av vetenskapsmännen, till vilka den var adresserad. Den lärare eller vetenskapsman, speciellt i Storbritannien, som öppet ifrågasätter Darwins teori, sätter fortfarande sin karriär på spel.

Men vinden håller på att vända allteftersom teorins svagheter och mytens vilseledande och skadliga effekter uppenbaras. I årets föreläsning inför *the British Association* gick John Durant till en förintande attack mot darwinism, särskilt dess sociala effekter vilka kan härledas till idén om 'djuret i människan', en teori som har anammats av populära historieberättare såsom Ardrey och Lorenz, och vilken används för att rättfärdiga att man undertrycker vissa av de mänskliga egenskaperna, för att de i grund och botten skulle vara djuriska och aggressiva. Vad apmänniskan beträffar, påpekar

Durant att 'alla fossila bevis för hur människan uppkommit, som hittills har påträffats, skulle med lätthet kunna förevisas i ett enda litet rum.' Och alla dessa bevis är dubbeltydiga. Som Charles Fort sa, vi skulle med dem lika lätt kunna 'bevisa' att det är aporna som härstammar från människan. För att få en bra anti-Darwin-syn på kontroversen kan man läsa M. Bowdens nyutkomna bok *Ape-men; Fact or Fallacy* (ung. Apmänniskor; fakta eller bedrägeri).

Så till den viktiga frågan. Om darwinismen är en felaktig biologisk teori och får destruktiva följder som myt eller mall, vad borde man då ersätta den med? Kanske behöver vi inte alls någon konventionell skapelseberättelse. Den attityd gentemot naturen som de lärde ofta rekommenderat är att se den som den är, utan att bekymra sig över vad den har varit eller hur den kommer att bli; att iaktta dess grundläggande ändamålsenlighet och skönheten, både i dess beståndsdelar och som helhet samt dess skarpsinniga växelverkan. Det finns ingen varaktig orimlighet i naturen, ingenting befinner sig i någon skapelseprocess, utan allting är som det uppenbarligen borde och måste vara. Det är som om naturen hade skapats som en perfekt och levande organism, harmonisk och själv-reglerande, och eftersom det verkar som om såväl barn som vanligt vuxet folk har intresse av - och därigenom är berättigade till - en pittoresk skapelseberättelse, kan det tänkas att detta behov borde användas som utgångspunkt.

Varför se på naturen som Darwin gjorde, som en evig, plågsam kamp för att överleva och bli överlägsen? Varför lyfta fram denna aspekt och göra den till en mall för livet och samhället som helhet, framför den andra naturlagen, den om symbios, det ömsesidiga beroendet, samverkan och glädje som närbelägna arter ger varandra. Denna naturlag är betydligt mer uppenbar och borde därmed vara ett betydligt mer tacksamt ämne för oss att studera.

Kanske är Människans nedgång och fall en bättre myt än den om Människans uppstigning till Civilisationen. Är vi fallna änglar, som strävar efter att få återvinna paradiset, eller är vi uppkomlings-apor, varelser med aggressiva instinkter, vilka gjort oss överlägsna och som vi måste odla för att leva upp till vår roll som universums erövrare? Båda är myter, och det står oss fritt att anta vilken vi vill. Frågan om vetenskapliga bevis är oväsentlig i båda fallen, eftersom dylika bevis alltid har en tendens att anpassa sig så att de överensstämmer med den myt som för tillfället dominerar.

Skapelsemyten påverkar inte bara vetenskapen utan hela sättet att tänka bland de människor som har antagit den. Darwinismens sociala effekter är inte några oförutsägbara biverkningar; de står i centrum som oundvikliga produkter av Darwins sätt att betrakta saker - så olika exempelvis William Blakes. Blake var inte 'bara' poet och mystiker. Hans uppfattning var betingad av och uttrycktes i kosmogoniska och filosofiska termer från en tradition som genom hela historien vädjat till de högsta poetiska instinkterna hos människan och härstammar från de mest långlivade stabila civilisationerna i forntiden. M.a.o., det finns exempel på skapelsemyter som verkar ha fungerat, och nutidens sanningssökare eller myt-makare skulle mycket väl kunna nöja sig med att ta dessa under övervägande hellre än att fortfarande imponeras av evolutionisternas exklusiva påståenden.

Källa: Fortean Times nr 35
Översättning: Lisbeth Årstad

Drawn for a
scientific journal

Drawn for National
Geographic, Sept 1960

-MIN SON, OM DET BARA VORE FÖR MIN SKULL, T. HAGGERTY
FINGE DU GÄRNA UTVECKLAS HUR MYCKET SOM HELST,

KONTAKTPROBLEM

RAPPORT FRÅN JÖRGEN STENKVIST

NORR OM STOCKHOLM LIGGER BETYDLIGT MER ÄN HALVA SVERIGE. DET ÄR EN DEL AV LANDET SOM AV MÅNGA UPPFATTAS SOM ETT VILDMARKSOMRÅDE MED FÅ MÄNNISKOR, EN MASSA SKOG, ÄLGAR, SNÖ OCH MIDNATTSSOL.

Man har lite för lätt att avfärda mer än halva Sverige som det "där uppe" eller "uppåt landet". Norrlänningarna å sin sida betecknar allting söder om Dalälven som det "där nere" eller "nedåt landet".

Att sammanföra "därupe" och "därnere" kan vara ett litet helsicke och även om ingen direkt vill säga det, finns denna mentala barriär. Tyvärr även på UFO-fronten. Det är ett faktum mycket få vill kännas vid, men som nödvändigtvis måste börja tas upp till diskussion.

Den 10 oktober, klockan 19.00 höll det helt nybildade UFO Härnösand ett första riktigt möte där representanter från UFO-Sundsvall och Ådalens UFO-förening deltog samt en förvirrad medlem från UFO-Center Karlskoga (Föreningen som alltid finns med där det händer. reds. anm.)

Efter en kort introduktion av de deltagande föreningarna gled man efter kaffet obevekligt in på hur samarbetet mellan de nordliga föreningarna skulle läggas upp och riktlinjer lades fram för ett treföreningsmöte i november i Sundsvall. Vid diskussionen höll alla med om att samarbetet och framförallt kommunikationen med landets södra delar måste förbättras.

UFO-Sveriges centralförening är enligt min, och säkert många andras, mening en kommunikationscentral mellan de olika föreningarna, vilket visserligen fungerar bra, men det vore ändå önskvärt att lokalföreningarna hade lite mer direktkontakt med varandra.

Förutom att detta är en snabbare kommunikationsväg, ökar samhörighetskänslan, trevliga kontakter tas och ett mer varierat utbyte blir följden. Alla dessa faktorer bidrar till att utveckla organisationen.

Ansvar, om man nu skall tala om ett

sådant, ligger inte hos centralgruppen utan hos landets alla lokalföreningar. Säkerligen finns det grupper ute i landet som för en givande dialog, men i huvudsak kunde det vara bättre.

För Sväwarens läsare kan jag tillägga att ett antal exemplar av Sväwaren delades ut på mötet och detta uppskattades - minst sagt!

Jag kan med säkerhet säga att vi snart kommer att ha prenumeranter i UFO-Härnösand och UFO-Center Karlskoga kommer i fortsättningen att upprätthålla kontakten med våra vänner ovan Dalälven. För den som är intresserad och vill ha mer information om dessa föreningar går det bra att kontakta Sväwarens redaktion.

Präntat på Bromma Airport den 12/10 -84
JS

ANG. KOMMUNIKATIONEN NORR - SÖDER

Jörgen har naturligtvis rätt. Den direkta kommunikationen mellan såg exempelvis UFO-Sundsvall och UFO-Center Karlskoga existerar ju, så vitt jag har mig bekant, inte över huvud taget.

Nu finns det emellertid vissa "naturliga" hinder, som begränsar möjligheterna till en alltför omfattande kontakt på såpass långa avstånd: Vi kan inte gärna åka till varandras föreningsmöten (Karlskoga - Sundsvall är c:a 50 mil), det blir mycket dyrt för en fattig UFO-förening att upprätthålla dialogen per telefon.

DÄRFÖR tycker jag att ett sätt att hålla kontakten vore att:

Varje lokal UFO-förening sänder två eller fyra gånger per år till alla de andra (det finns ju inte så många) ut någon form av informationsblad, där man mycket kort redogör för ev. intressanta fall, bra föredragshållare, för förenings-

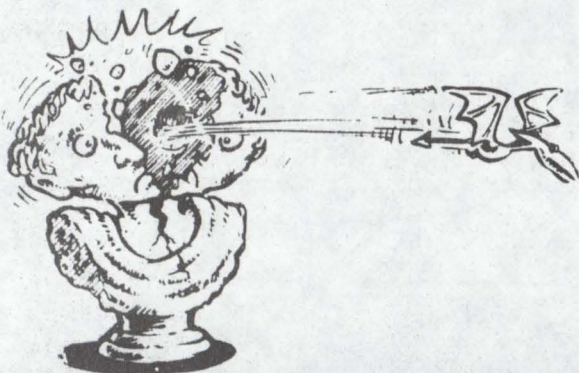
träffar, som man upptäckt, speciella aktiviteter (inom UFO-Center har vi t.ex. haft träffar där vi byggt s.k. UFO-detektorer) osv.

Det behöver ju inte röra sig om någon omfattande rapport. En A 4 sida bara, huvudsaken är att vi alla får ett visst grepp om vad ni alla sysslar med. Vi i Karlsskoga behöver ofta alternativ till föredragshållare när någon vi önskar inte har tid att komma. Här skulle det kanske hjälpa med idéer från någon annan förening.

Förutom ovan nämnda finns säkert en massa andra sätt att uprätthålla kontakten utan att det kostar förmögenheter och vi uppmanar därför våra läsare att inkomma med förslag.

Hur det än kommer att se ut i framtiden inom UFO-Sverige tycker jag ändå att vi ska, som Jörgen säger i sin rapport, försöka hitta något sätt att underlätta kontakten mellan UFO-föreningarna i både norr, söder, öster och väster.

Acke

KURIOSA

När en kyrkoherde i Murter, Schweiz, återvände hem efter en kort tids bortovaro, upptäckte han att en av husets skorstenar hade vridits ett helt varv. Byggmästaren, som senare fick göra fast den, kunde inte finna någon synlig förklaring till den mystiska vridningen. Kyrkoherden hörde efter hos den lokala väderleksstationen, där man uppgav att det inte hade kommit in några rapporter om tromber under den aktuella perioden. Dessutom, tillägger han, 'är de två andra skorstenarna normala. Det är häpnadsväckande!'

Källa: Fortean Times nr 35

LÖSNINGEN PÅ GÅTAN

SEDAN LÄNGE ÄR DE VANDRANDE STENARNA I RACETRACK PLACA I KALIFORNIEN EN GÅTA, SOM FORSKARNA HAR GÅTT BET PÅ UNDER MÅNGA ÅR. ÖVER TVÅHUNDRA KILO TUNGA STENAR FLYTTAR SIG PÅ SLÄTTEN OCH EFTERLÄMNAR MYSTISKA SPÅR.

Det enda forskarna visste var att de rörde sig som mest på vintern i samband med snö och regn och teorierna om hur det gått till har varit fler än de rullande stenarna. Jordbävningar, magnetism, bluff, Ufos (tyvärr) hör till de teorier som framkastats men typiskt nog verkar det nu som en amatörforskare vid namn Harald Sonesson nu lyckats lösa mysteriet.

- Windsurfarna, som jag kallar dem, är en typ av stenar som fungerar ungefär som en flygplansvinge. De lyfter först i framkanten och susar sedan iväg. Är playan mjuk av regn måste de nästan plöja sig fram genom leran. Beroende på typen av vind kan spår och svängar i olika riktningar iakttas även sedan leran torkat ut.

Lösningen på mysteriet ligger alltså i en hård och stötig vind, som rusar ned genom den trattformiga dalen och skapar ett övertryck på botten.

Vikten av stenen spelar ingen roll utan det är förhållandet mellan vikt och lyftkraft som är avgörande.

- Lösningen verkar vid en flyktig blick otrolig, men jag fann Haralds beräkningar helt korrekta vid närmare granskning, säger svävarekonstruktören Hans G. Lundberg.

Tillsammans med Hans G. Lundberg kan vi alltså konstatera att det verkar som om ett sedan lång tid tillbaka olöst mysterium äntligen fått sin, som det verkar, enkla lösning.

Källorna till ovanst. artikel är Dagens Nyheter och Illustrerad Vetenskap

Amatörforskaren från Lund Harald Sonesson studerar de rörliga stenarna i Racetrack Placa.

PA JAKT EFTER DET GYLLENE SKINNET

Enligt den grekiska mytologin tvingades hjälten Jason och hans argonauter med bl.a. Herkules och Zevs tvillingsöner, kända med Amasonerna, till hälften kvinnor och till hälften fåglar, under sina försök att återvinna det gyllene skinnet. Under resan mötte de också andra skräckinjagande monster. Finns det då någon sanning i denna legend? Ja, det tror i varje fall äventyraren och forskaren Tim Severin från Oxford.

Severin tillsammans med 20 andra besättningsmedlemmar startade i mars med skeppet Argo för att återupprepa Jasons legendariska resa från Volos i Grekland till Svarta havet. Sedan kommer de att fara upp till den sovjetiska republiken Georgien.

Severin hoppas kunna samla en del arkeologiska bevis för att myten om Jason var en historisk verklighet.

OMNI, oktober -84, AS

NÄSTAN ETT PHILADELPHIA EXPERIMENT

Vare sej ni tror på "Philadelphia Experiment" eller ej, där ett stort flottfartyg gjordes osynligt genom starka magnetiska fält och sades ha dykt upp på ett annat ställe (se Svävaren nr), så följer här en parallell händelse. Denna stod att läsa i *Fate* i juli 1963. Händelsen ägde rum i juli 1904 och följer här:

PARALYSERAD AV ETT MAGNETISKT MOLN
av Jeanne Booth Johnson

En intressant "forteania" fanns att läsa i "Shipping News", en skvallerspalt i *The Maui News*, utgiven på Maui, Hawaii kring sekelskiftet.

Rapporten verkade ha kommit till öarna från Philadelphia per telegram och utan att kopplas samman med någon tidning eller någon annan Philadelphia-källa. Den stod att läsa i *The Maui News* den 13 augusti 1904:

PHILADELPHIA 31 JULI

När det brittiska ångfartyget *Mohican*, Captain Urquhart från Ibraila, Rumänien, vilket var i hamnen idag, skulle anträda sin avfärd till Delaware Breakwater, hade det en högst anmärkningsvärd upplevelse som förskräckte besättningen, gick illa åt fartygets kompass, och fick fartyget att ligga stilla i en halvtimme. Under den halvtimmen var *Mohican* insvept i en underlig dimma som lyste som fosfor. Hela skeppet såg ut som om det stod i brand och sjömännen ilade fram och tillbaka på däck som lysande vålnader. Molnet(dimman) hade en underlig magnetisk effekt på fartyget, ty dess kompassnål snurrade runt med en el-motors hastighet och sjömännen var oförmögna att lyfta något som var av stål från de magnetiserade därken. Kaptenen säger: "Sjömännen var skräckslagna. Deras hår stod rakt upp; inte så mycket av skräck som av den magnetiska kraften i molnet. De rusade omkring på däck i förvirring och ju mer de sprang omkring desto mer upphetsade blev de. Jag försökte lugna ner dem, men situationen var mig övermäktig.

Under en halvtimme var vi insvepta i denna mystiska dimma. Plötsligt började dimman att lättas. Skeppets fosforescerande sken började att avtaga. Det lyftas högre och högre och efter ett par minuter var molnet borta och vi såg hur det rörde sig ut över havet."

Källa: *Fortean Times*, nr. 37.

Brenda Rawson tappade sin förlovningsring med en diamant på en strand i St. Annes, Lancashire år 1961. Hon och hennes fästman Christopher Firth silade och letade i sanden de sex efterföljande veckosluten, utan framgång. Året därpå gifte de sig och fortsatte att höra sig för hos polisens hittogodsavdelning varje gång de återkom på semester.

År 1977 dog Christophers farbror och han fick genom en advokat reda på att han hade en kusin John, som bodde ganska nära sitt eget hem i Yorkshire. I juli 1979, under ett samtal om metalldetektorer, berättade kusin John för Brenda att ett av hans barn hade hittat en diamantring i St. Annes 18 år tidigare. Det var hennes ring.

- - - - -

Thekla Aanen från Larkollen i Norge tappade sin guldring med en diamant då hon badade i Oslofjorden år 1976. 3 år senare fiskade hennes sonson i fjorden och kom hem med en 4,5 kilos torsk. När Thekla rensade fisken för att ha till middag, fann on sin ring, enl. tidningen *Moss Dagblad*.

- - - - -

Fru G. Gudebrod från Hillingdon, Kalifornien, förlorade sin vigselring under en strand-picknick. Ett år senare kom hennes man hem med en krabba som tagits vid samma strand. Fru Gudebrod fann sin ring kring en av krabbans klor.

- - - - -

Fru Rosemary Clatworthy från East Huntspill, Somerset, tappade sin vigselring när hon matade en kalv på sin fars bondgård. Två år senare drunknade den nu fullvuxna kon i ett dike. Slaktaren hittade ringen i djurets mage. Samma sak hände en isländsk bonde, som fick sin ring tillbaka efter ett år, när den hittades i magen på duret som nu slaktats.

- - - - -

J.A. från Basingstoke skrev till *Sunday Mirror* (27 april 1977) att han och hans fästmo hade grälat invid en äng en kväll. Hon lämnade tillbaka

sin förlovningsring och han kastade den över ett staket in på ängen. De letade efter den med ficklampa men utan framgång. 6 månader senare drömde han att han såg ringen inuti en gammal sko på ängen. Han återvände dit och hittade ringen i skon.

- - - - -

Signetringen av guld som Linda Robson, 29 år, tappade när hon var barn, dök upp efter 25 år. När hennes barndomshem skulle rivas i Errol, Perthshire, återvände hennes far dit och fann då ringen i ruinerna efter huset.

- - - - -

Modedesigner Susan Eagles, 27 år, från Manchester, förlorade sin guldring, som hon fått på sin 21-årsdag. Åtta månader senare köpte hennes rumskamrat en ring på auktion för 28 £. Susan kände igen sin gamla ring.

- - - - -

År 1897 gifte sig hamnchefen i Newport, Monmouthshire en fröken Hunter från Newport. De tillbringade sin smekmånad vid Dawlish i Devon, där hon tappade sitt guldarmband i havet. De besökte samma strand igen år 1925 och när de satt i sina solstolar fick de se att det glittrade i sanden när ebben kom. Det var det förlorade armbandet. Hamnchefens systerdotter berättade historien i Sunday Express år 1975.

- - - - -

Fru Felicity Chiddicks tappade sin 400£-örlovningsring i havet vid Penzance. 2 dagar och 5 dagar senare, den 31 augusti 1981, fann hon den 8 cm ner i sanden med hjälp av en metalldelektor.

Samma sommar tappade Tony Green sin guldviqselring när han badade vid Barmouth i norra Wales. Tre veckor senare återvände hans familj till stranden och hans dotter Mandy, 13 år, hittade hans 100£-ring i sanden.

Källa: Fortean Times, nr, 37

"
ÄVEN DU LÄSER VÄL
SVÄVAREN?"

BLEV 10 KILO LÄTTARE PÅ ETT DYGN

DET HÄR ÄR BERÄTTELSEN OM EN KARLSKOGABO SOM, EFTER EN VAD MAN NÄRMAST SKULLE KUNNA KALLA FÖR EN TRAUMATISK OKULT UPPLEVELSE, PÅ ETT ENDA DYGN BLEV TIO KILO LÄTTARE. ARTIKELN KOMMER FRÅN EN BANDAD INTERVJU SOM GJORDES MED HUVUDPERSONEN FYRA DAGAR EFTER HÄNDELSEN, BÅDE UNDERTECKNAD OCH ANDRA SOM TRÄFFADE HONOM VID DETTA TILLFÄLLE KUNDE UTAN NÅGON NOGGRANNARE OBSERVATION OMEDELBART SE RESULTATET AV DENNA MYCKET MÄRKLIGA BANTNINGSMETOD.

Personen i fråga är målare med egen firma och bosatt i Karlskoga. Han är mycket välkänd för undertecknad och vi jobbade tillsammans strax innan nedanstående inträffade i samband med en ombyggnation på den firma jag själv är anställd vid. Då fanns det sannerligen inga tecken på att han tänkte banta.

HUVUDPERSONEN BERÄTTAR

- Jag ska börja med att säga att jag har varit hängig, trött och förstörd och haft spritbegär sedan ett år tillbaka. Haft suddiga minnen och lätt att glömma saker.

I helgen höll jag på att måla hemma och allting var precis som vanligt och då hände det mig en underlig sak. Helt plötsligt var det som tiden stannade och det var som en massa människor som kom ut från mig, som lämnade kroppen, som samtidigt talade i tungor. Dom var förbannade på någonting och när jag vaknade upp från det här, det var som någon slags trance... jag trodde jag hade svimmat, började jag fundera på vad som hade hänt. Tankarna gick fram och tillbaka, fram och tillbaka. Sedan gick jag ner 10 kilo i vikt under helgen och känner mig som en ny människa. Jag kan tänka klart och ser allting på ett annat sätt. Jag förstår inte vad jag har sysslat med under det år som gått. Det är någonting som har varit fel.

- Jag är 29 år, gift och har två barn. Jag har varit gift i sju år, bor i egen villa och är egen företagare sedan ett år tillbaka.

SVÄVAREN: Det här hände alltså i fredags, det vill säga den 29 mars (1984) Vilken tid på dagen hände det här?

- Jag skulle tro att klockan var 11.00 på kvällen. Jag vet inte riktigt när detta började och slutade. Jag vet bara

att det har hänt någonting.

SVÄVAREN: Ja, det är ju lätt att se att det har skett en förändring med dig. Vad har du för yrke?

- Jag är målare sedan tio år tillbaka.

SVÄVAREN: Du har, så vitt jag förstår levt ett ganska stressigt liv. Den här upplevelsen där du säger att du ser tillbaka i tiden och reagerar för vad du gjort tidigare. Befinner du dig då i någon slags stressituation?

- Nej det var ingen stressituation. Det som hände var ... jag förstår inte vad jag har gjort, varför jag har stressat eller vad jag har varit nervös för. Nu tänker jag tillbaka på allt och ser klart.

SVÄVAREN: Har du genomgått någon religiös omvändelse?

- Nej.

SVÄVAREN: Du sade tidigare att du har haft problem med sprit. Det är ju någonting som ofta förknippas med målaryrket, med tanke på grund av olika preparat i yrket som kan framkalla berusningseffekter.

- Just det... Jag hade den tanken, när det här hände, att jag höll på att dö. Men sedan var det plötsligt över.

SVÄVAREN: Märkte din fru eller dina barn någonting?

- Nej, för jag höll på att måla i källaren och dom var i övervåningen. Och jag har inte velat säga något till någon om det här. Jag tycker bara att det är väldigt underligt själv, det som har hänt.

SVÄVAREN: Det var alltså en massa människor, som lämnade dig, aggressiva

människor?

- Efter det hade hänt gick jag upp till köket och då gick jag och talade för mig själv ungefär på samma sätt som dom och funderade på vad det kunde vara för något. Jag fick en arbetslust efter detta som var otrolig. Allting fungerar nu. Förut var jag pessimistisk nu är jag optimistisk.

Nu känner jag uppåtsving igen och vill börja jobba med saker, mer än någonsin tidigare. Maten smakar bättre och jag känner inte alls samma sug efter sprit.

SVÄVAREN; Försök att se den här händelsen som en bild. Hur såg den ut?

- Det var massor med huvuden och händer... inga kroppar... arga människor, som bara talade och talade och talade och som sedan försvann långt bort ifrån mig.

SVÄVAREN: Det syns ju väldigt väl på kläderna att du har gått ner i vikt. När vägde du dig senast före händelsen?

- För kanske en månad sedan. Jag har vägt mig lite då och då för jag tycker att jag har mått så dåligt... kanske var det tre veckor sedan. Jag har känt mig så tjock och trött. Jag har varit så trött så när jag har kommit till jobbet har jag knappt orkat sätta i gång och jobba. Nu är det tvärtom. Det bara sprudlar i kroppen.

- Jag har inte talat om det här för min fru. För man funderar ju själv på om man är riktigt klok efter en sådan här sak. Men jag mår ju bra.

SVÄVAREN: Vad var din första reaktion efter händelsen, när du började fundera på vad som hänt?

- Ska jag verkligen tala om det.. Jag började tro på demoner. Det var det första jag tänkte på... Finns det verkligen demoner? Jag tänkte på skräckfilmer som *Exorcisten*, om det kan ha varit något annat i min kropp, som inte har varit jag. Det var min första reaktion. Jag vet att det låter konstigt, men så skulle du själv säkert tänka om det skedde en sådan förändring med dig.

När jag såg de här människorna som kom ut från min kropp, otäcka människor, inte vanliga människor, börjar man ju undra. Det är mycket svårt för mig att förklara händelsen. Och dagen efter hände också något konstigt. Jag tog inte en enda cigarett. Jag som röker så mycket.

KOMMENTAR

Det här är ju en ytterst märklig händelse och vi skall väl inte spekulera alltför vidlyftigt om vad som kan ha hänt, men

ett och annat bör dock understrykas. I början av den vecka detta hände finns det flera vittnen som träffat vår huvudperson och kan bekräfta att då fanns magen kvar och det var inget att ta miste på. När han besökte oss och intervjuen gjordes, alltså endast några dagar senare, då var magen försvunnen. Det var mycket tydligt att en påtaglig förändring ägt rum under oerhört kort tid. Att det skedde en avsevärd viktförändring det är vi många som kan intyga.

När det gäller upplevelsen som föregick viktförändringen, är det naturligtvis svårt att rent objektivt ha någon åsikt. Det enda vi har att gå efter är ju huvudpersonens egen berättelse. Eftersom han är målare och i yrket ofta utsätts för ångor av olika giftiga lösningsmedel och annat som bevisligen kan påverka hjärnan ligger det ju närmast till hands att förklara det hela som en följdverkan av en längre tids förgiftning.

Frågan är bara varför han plötsligt börjar må bra (vi har träffats många gånger sedan intervjuen gjordes och han säger sig fortfarande må bättre än före händelsen). Kan en förgiftning plötsligt upphöra eller har den fördjupats och på så sätt givit upphov till ett nytt tillstånd som av personen upplevs som behagligt?

Ska man ta det hela bokstavligt, så var det ju onda andar, demoner, som lämnade kroppen. Existerar det verkligen ett sådant förklaringsalternativ?

Låt oss inte spekulera ytterligare utan bara konstatera att vad som än hände var det ju tydligen en förändring till det bättre.

Intervjuen gjord av Jan Ahl i KM-Studion 2 april 1984.

Acke Svensson

UFO SOM LÄMNNAR SPÅR

RONNIE JOHNSON KOMMER ALDRIG ATT GLÖMMA KVÄLLEN DEN 2 NOVEMBER, 1971. HAN HÖLL PÅ ATT UTFODRA FÅREN NÄR HAN HÖRDE ETT BRUMMANDE, SOM EN TVÄTTMASKIN SOM KOMMER UR BALANS. NÄR HAN TITTADE UPP SÅG HAN EN UNDERLIG FARKOST MED SKARPA LJUS SOM VAR PÅ VÄG ATT LANDA PÅ BAKGÅRDEN TILL MANGÅRDSBYGGNADEN.

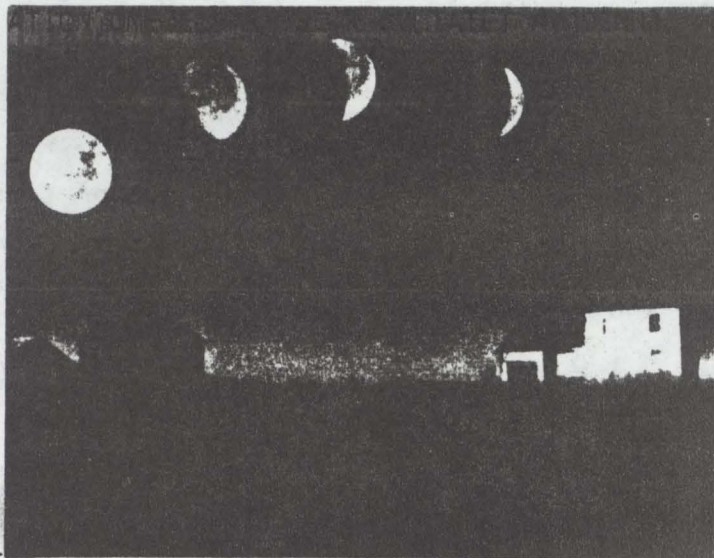
Detta hände i Delphos, Kansas. Ronnie, hans hund och fåren förmådde inte röra sig, berättar han, förrän farkosten åter lyfte mot skyn.

Om historien hade slutat med detta, hade knappast någon tagit den på allvar. Men besökare som kom för att undersöka saken fann sargade träd, bränd jord och en ring på marken, cirka 2,5 meters diameter, som markerade den plats där farkosten enligt Ronnie Johnson hade landat. Laboratorieanalyser visade att jorden från ringen hade en annan kemisk sammansättning än den omgivande jorden. Och en serie fotografier visade att ringen glödde i mörkret.

Dessutom hävdade Johnson att hans föräldrar också sett farkosten. Efter månader och till och med år kändes marken, enligt vittnena, fortfarande hård i ringen och varken regnvatten eller snö förmådde tränga ned i jordlagret. Fåren födde för tidigt, Ronnie fick problem med nerverna, poststationen öppnade deras brev och till och med elektriciteten i huset började fluktuera.

Trots att händelsen ägde rum för mer än 10 år sedan ger den fortfarande näring åt ufodebatten. Walter Andrus vid Mutual UFO Network (MUFON) menar att Delphosfallet är ett av de bästa fallen i Mufons arkiv, medan den klassiske ufoförnekaren Philip Klass kallar det för "ett av de minst imponerande bedrägerier jag har stött på".

Klass åsikter kommer till uttryck i en nyutkommen bok "UFOs: The Public Deceived". Han började tvivla på fallet, säger han, när Johnson och hans föräldrar valde att "ta med sin polaroidkamera och gå till den lokala nyhetstidningen efter händelsen, i stället för att först höra efter med en läkare eller gå till ett lasarett. Klass hävdar också att fotona på den glödande ringen är bluff, som åstadkoms genom att fotografera med blix i mörkret. Själva ringen identifierades

av ett franskt laboratorium som en s.k. älvering och Klass menar att ringen fanns redan innan den påstådda händelsen inträffade. Men den nu 28-åriga Ronnie Johnson insisterar "Det är ingen bluff. Jag fick mig ett gott skratt när jag läste vad Klass skrev. Vi har haft säkert tvåhundra vetenskapsmän här på besök och de säger att de aldrig sett något liknande. Jag var 15 år när det hände och även om jag hade velat, hade jag aldrig kunnat bluffa på det här viset.

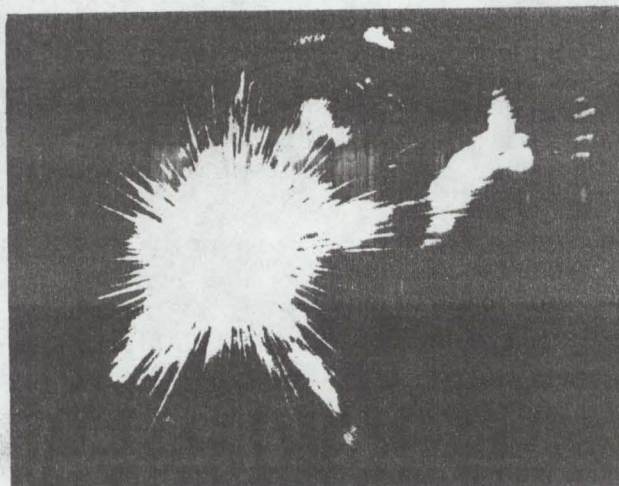
För första gången på många år har vegetationen i ringen börjat skjuta skott. Ronnie föräldrar bor fortfarande på gården, medan han själv och hans fru flytta till ett hus i närheten.

Han har inte varit och inspekterat ringen på två år även om han då och då sköter jordbruket i närheten.

"Allt jag kan säga är att det gjorde att jag tror på UFOs, säger, "Jag försöker att inte tänka för mycket på det nu för tiden... Inte hoppar jag av traktorn för att ställa mig och stirra på den där förbannade ringen.

OMNI; Oktober 1984, Casey McCabe
Övers. A.S.

ASTRALVANDRING MED HJÄLP AV LJUDVÅGOR

-HAR DU DET BRA?, FRÅGAR DEN MJUKA RÖSTEN.
-MYCKET BRA, SVARAR UTFORSKAREN FRÅN EN
VATTENSÄNG I SIN MÖRKLAGDA KAPSEL.

HAN BEFINNER SIG INTE 170 MILES UPP I STRATOSFÄREN, UTAN I NELLYSFORD I VIRGINIA.
HANS UPPDRAG: ATT UTFORSKA DE DJUPA SKIKTEN I DET MÄNSKLIGA UNDERMEDVETANDET,

-HUR UPPFATTAR DU BIBLIOTEKET? FRÅGAR
KONTROLLEN OCH IAKTTAGER SAMVETSGRANT
INSTRUMENTEN PÅ PANELN FRAMFÖR SIG.
- SOM VANLIGT. TROTS ATT UTFORSKAREN
ÄNNU ÄR MEDVETEN OM SINA FYSISKA SIN-
NEN - INTE HAR NÅTT SÄRSKILT LÅNGT
NER I DJUPET - KLINGAR HANS ORD SOM
ETT AVLÄGSET EKO. HAN HAR VARIT I
BIBLIOTEKET TRE GÅNGER FÖRUT OCH DET
FINNS INGEN SPÄNNING ELLER UPPSKRU-
VAD FÖRVÄNTAN I HANS FÖRUNDERLIGA
OCH LÅNGSAMMA REDOGÖRELSE FRÅN DE
UNDERJÖRDISKA REGIONERNA.

-MYCKET INTRESSANT, MUMLAR UTFORSKA-
REN FÖRNÖJT, JAG KÄNNER ENERGIFORMER.
DET LÅTER SOM EN OBSERVATION GJORD I
FÖRBIGAENDE.

- ÄR DET NÅGOT OVANLIGT ELLER ANNOR-
LUNDA, FRÅGAR KONTROLLEN.

-DET FINNS ETT OMRÅDE HÄR SOM JAG IN-
TE UPPFATTADE FÖRUT. EXTERIÖREN LIK-
NAR ETT SLAGS FLYGPLAN. DET STÅR PÅ
EN FLAT KLIPPA ÖVER EN STOR GRÖTTA.

-ÄR BIBLIOTEKET EN FARKÖST AV NÅGOT
SLAG? KONTROLLEN LÅTER ÖVERRASKAD.

- TYDLIGEN, EXTERIÖREN ÄR MYCKET STÖR.
INTERIÖREN LITEN...

- ÄR DU BEREDD ATT UNDERSÖKA BIBLIO-
TEKET? FRÅGAR KONTROLLEN.

-JA.

- - - - -

MÄNNISKANS FYSISKA EXISTENS ÄR BARA EN
TEMPORÄR MANIFESTATION AV EN PERMANENT
ANDLIG IDENTITET. HON KAN IBLAND LÄM-
NA SIN FYSISKA KROPP OCH BESÖKA ANDRA

VÄRLDAR I SIN ANDESKEPNAD. NÄR DÖDEN IN-
TRÄDER ÅTERGÅR HON TILL SIN ANDLIGA VERK-
LIGHET VARIFRÅN HON KOM, BERIKAD AV DEN
ERFARENHET SOM VUNNITS PÅ JORDEN.

Människan kan kommunicera med skaparen.
I själva verket är hon en del av skaparen
och som en medborgare i New Age är hon
predestinerad att söka efter sanningen.

Om det är sanningen man är ute efter, ver-
kar huvudpaviljongen vid Monroeinstitutet
vara rätta platsen att starta från.

Byggnaden är sparsamt utsmyckad med trä
paneler och mjuka mattor. I undervåningen
finns vad som kallas den kontrollerade
miljökammaren. Denna kapsel utrustad med
säng, instrumentpanel och stereolurar,
är designad för institutets utforskare.
De är psykonauter som i likhet med den
biblioteksfixerade resenären i inledningen,
tillbringar en stor del av sin vecka i
totalt mörker med kontrollens röst i hör-
telefonerna.

Robert Monroe, institutets grundare, använ-
der ett språk som bär spår från datavärld-
den. Han pekar mot toaletten, ifall jag
skulle befinna mig "i nöd". Han talar om
att använda sin ljudvågsteknik för att
nå ner till de djupast liggande systemen
i vår hjärna. Och han jämför sin värld
med den psykedeliska.

- Här lever vi inte i någon "tune in",
"drop out"-tillvaro, säger han.

Trots sitt ibland högteknologiska uttrycks-
sätt, har jag ingen svårighet att följa
Monroes resonemang på ett mera konventio-
nellt plan. Jag tänker mig honom som en
ledande radioprofil i ett lyxigt styrelse-
rum i New York, eller som driftig chef för

en radiostudio, kedjerökande samma långa cigaretter som nu, medan han fattar beslut om framtida program. Så började han sin karriär under 40- och 50-talen, han producerade, regisserade, skrev och komponerade bakgrundsmusik till mer än 400 radioprogram, däribland flera mycket populära. Han har fortfarande kvar sin radoröst från den tiden.

Monroe övergav radiokarriären 1961 och drog sig tillbaka till Nelson County. En av anledningarna till detta var att han börjat få oförklarliga upplevelser under sömnen.

UTANFÖR KROPPEN

Först kom en vibration, sedan strax därefter, som han beskriver i sin klassiska "Journeys out of the Body", fann han sig svävande ovanför sin fysiska kropp, som fortfarande låg på sängen. Medan han befann sig i detta tillstånd kunde han göra resor bort från sängen, sjunka genom golvet, passera genom väggar, färdas nedför gatan för att spionera på vänner och grannar. Trots att han själv var osynlig lyckades han ibland peta på någon av dem och till och med lämna blåmärken efter sig som bevis på sin närvaro. Så småningom tror han även att han lämnade jorden för okända områden i tid och rymd.

Först trodde Monroe att han blivit rubbad, drabbad av hallucinationer och abnorma dagdrömmar, eller rent av på väg att bli schizofren. Slutligen lyckades han samla mod och besöka sin vän psykologen Foster Bradshaw, för att få hjälp.

- Det finns inget annat att göra, än att utforska det och se vad det är, svarade Bradshaw. För övrigt verkar det inte som om du har något val. Hade det hänt mig skulle jag ge mig ut i skogen någonstans och försöka till jag fann en förklaring.

Med en familj att försörja är det inte så lätt att ge sig ut i vildmarken. Men Monroe lyckade inte att börja undersöka sin "mystiska talang". Han började leva ett dubbelliv. På dagen var han den sedvanlige affärsmannen och på natten utforskade han det okända.

Genom att arbeta med sig själv som försöksperson lärde han sig inducera vågor av vibrationer genom kroppen. Genom att komma i resonans med dessa vågor upptäckte han snart att han "löjligt enkelt kunde frigöra sig från den fysiska" och medvetet bestämma sig för vart han ville resa.

I början besökte han mestadels vänner och platser som existerar i den materiella världen, här och nu. Han kallade detta

för att resa i Locale 1, men upptäckte snart att hans eteriska andra kropp även kunde nå till Locale 2 - en icke materiell omgivning med rörelse- och materiellagar endast avlägset besläktade med den rationella världen.

- I denna existens av evighet och oändlighet, säger Monroe, mötte han människor som nyligen dött och vissa submännsliga varelser, även djävulska parasiter, som hängde sig fast på ryggen på honom. Till en början var han skräckslagen, men snart fann han att upplevelsen kunde verka inspirerande, ja rentav extatisk.

Slutligen fann Monroe ytterligare en existens - Locale 3, som han menar är en antimateriaversion av det kända universum. Genom att resa i denna antiexistens, hävdade Monroe att han sammanfört sig med sin egen mänskliga motsvarighet i antivärlden och till och med lyckats trassla till dennes kärleksliv.

Monroes äventyr övertygade honom om att de flesta människor lämnar kroppen under sömnen. Om alla kunde behärska tekniken menar han, att vi skulle lära oss förstå naturen, ändra vår åsikt om döden och lösa religiösa konflikter.

Medicinforskare skulle kunna undersöka förhållandet mellan fysisk hälsa och den andra kroppen och kanske finna förklaringar till neuroser, psykos, det undermedvetna och drömmar. För första gången skulle vi verkligen kunna förstå hur hjärnan arbetar.

När Monroe gav sig av till Nelson County 1961 var hans mål att försöka massproducera utomkroppsupplevelser. Eftersom hans egna utomkroppsäventyr startade med en vibration, menade han att andra som upplevde liknande vibrationer också borde kunna lämna sin fysiska kropp.

Det är inte överraskande att Monroe som var specialist på ljud, använde radioteknik för att framkalla effekten. Utomkroppsvibrationerna måste på något sätt ha samband med hjärnans elektriska frekvenser, resonerade han. Sådana frekvenser mäts liksom ljudvågor i Herz (svängningar per sekund). Allt vad man behövde göra var alltså att finna vilken typ av hjärnvågor som hade samband med utomkroppsupplevelser, sedan återskapa den rätta frekvensen med ljudvågor. Hjärnan skulle då, menade Monroe, automatiskt komma i resonans med detta ljud och åstadkomma ett fenomen som kallas för frekvensföljande respons (ffr) och som en följd generera den riktiga frekvens som framkallar utomkroppsupplevelsen.

Vetenskapsmän som under den här tiden (60-talet) mätte hjärnvågor med EEG visste redan en hel del: Betavågor (16 Hz och högre) indikerar vakenhet; Alphavågor (12 till 7 Hz) indikerar avslappnad vakenhet; Theta-vågor (7 till 4 Hz) är karaktäristiska för gränslandet mellan sömn och vakenhet och Deltavågor (under 3,5 Hz) markerar djup nästan komaliknande sömn. Det flesta former av medvetenhet är en kombination av två eller flera vågformer och variationerna är i det närmaste oändliga.

EXPERIMENT MED LJUDVÅGOR

Med utgångspunkt från denna kunskap satte Monroe upp ett eget laboratorium. Under 60-talet arbetade han med de hjärnvågor som kunde tänkas vara associerade med utomkroppsupplevelser, intensiv koncentration och den djupaste formen av sömn.

Han föresatte sig att framkalla dessa hjärnvågor med ljud. Till en början verakde det hela hopplöst. Medan de flesta hjärnvågor är 16 Hz eller lägre, kan örat inte uppfatta frekvenser lägre än 20-30Hz. Och om inte försökspersoner kan uppfatta ett sådant ljud är det ju meningslöst att använda denna teknik.

Men 1975 hade Monroe funnit lösningen. Han kände naturligtvis till fysikens grundläggande principer; Om två stämgaflar som stämmer en aning olika slås an samtidigt

kommer det ljud som uppstår att vibrera. Dessa modulationer, eller svängningar, är lika med skillnaden på stämgaflarnas frekvenser. Om en stämgafl har frekvensen 200 Hz och den andra 206 Hz får alltså de svängningar som produceras frekvensen 6 Hz.

Monroe visste att det mänskliga örat aldrig skulle kunna uppfatta så låga frekvenser. Men, resonerade han, om man spelade upp olika ljud i höger resp. vänster öra, skulle hjärnan själv komma i resonans med de ohörbara ljuden. Han upptäckte snart att detta var ett riktigt antagande: Om han sände 100Hz i ena örat och 104Hz i det andra syntes Alphavågor på EEG - skillnaden mellan de två frekvenserna. Dessutom inducerade dessa vågor ett stadium av djup avkoppling eller sömn.

Monroe lyckades också med sin metod som han kalla Hemi-sync (Hemisfärisk synkronisering) att framkalla utomkroppsupplevelser - ett medvetandestadium som visar en komplex serie av Alpha, Beta, Theta och Deltavågor.

Tekniken är, förklarar han, att först inducera sömn med Alpha, Theta och Deltavågor. Sedan i samma ögonblick som försökspersonen håller på att förlora medvetandet, inducera r man Betavågor.

- Dessa framkallar vakenhet medan kroppen fortfarande att sova, förklarar han och startar ett experiment.

EXPERIMENT MED FÖRSÖKSPERSON

Vi befinner oss 12 minuter in i försöket och vi sitter framför instrumentpanelen. Kontrollen håller ögonen på instrumenten, justerar Theta/Deltasignalen, som gör att försökspersonen slappnar av. Det är tre dagar efter jul och kontrollen gör sig redo att sända sin utforskare till en avdelning i biblioteket som har samband med julen.

-Försök nu se tillbaka i tiden och undersök den sanna historien om den man vi kallar Jesus Kristus.

Med långsam röst, som tyder på stark koncentration, penetrerar utforskaren sitt problem.

-Hur ska jag kunna nå en sammankoppling med den hör energikolumnen? säger han för sig själv. Språket han använder är präglad av hans yrke, elektronikingenjör.

-Det har att göra med en samordning av olika ideal, säger han slutligen.

Det fanns alltför många ideal... Och det här är intressant: Det (Jesus ankomst) var inte första gången det hände.

- När hände det tidigare? frågar kontrollen.

- Vid flera tillfällen, svarar utforskaren, någon gång före grekernas storhetstid.

- Känner vi till dessa tidigare besök genom vår historia, frågar kontrollen.

En sammansatt kombination av ljud sänds nu till utforskaren, som placerar honom djupt i Locale 2, ett område där tiden upphört att existera.

- Ja, primitiva kulturer känner till detta. Läraren vandrade bland två eller tre indianska stammar på den amerikanska kontinenten. Han var där bara en kort tid - mindre än 10 år - och försvann sedan. Vid alla dessa besök är utseende likartat. Lång man ungefär 1,95 cm, mycket långt för den här tiden, kastanjebrunt hår, ljus hud, inte olivfärgad.

- När den här varelsen intog Kristus kropp var det vid födseln eller senare?

- Det var senare, svarar utforskaren övertygande och utan att tveka. Han intog kroppen och blev sedan kallad. Den här Jesus var lite underlig för sin tid, jag menar, folk sa att han var konstig. Han var 180 grader ur fas med sin samtid. När han var i 20-årsåldern gav han sig tydligen ut i öknen. Han sökte sanningen. Jag ser mycket meditation och fysisk uppoffring. I sina försök att finna sanningen försökte han avlägsna sig från dåtidens politik. Han gick till ett lärocenter, där det fanns människor som var starka nog att våga vara annorlunda. Tydligen hade han speciella kunskaper.

Från kapseln hörs hur utforskarens andning blir allt häftigare.

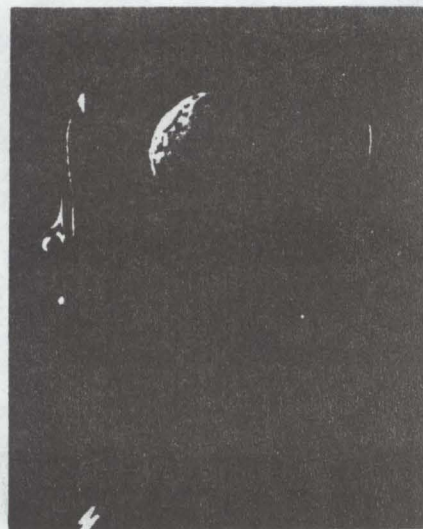
- Å, hur i helvete ska jag kunna översätta det här?

Kontrollen väntar. Eftersom utforskaren rör sig inom ett nytt område, blir svårigheterna att översätta intrycken mycket påtaglig. Utforskaren mottager fullständig information, en komplett samling data från Locale 2. Utforskaren försöker omtolka kunskaper och översätta till ord som kan förstås av oss som lyssnar.

- Det var viktigt att dölja idela, säger utforskaren. Jesus valde en esoterisk mysticism, som skiljde sig från alla andra. Alla andra mystifikation var beroende av fysiska bekänningar.

- Bra, säger kontrollen uppmuntrande, Nästa punkt: Kan du exakt definiera de ideal Jesus hade?

- Vänta ett tag, svarar utforskaren. Det är som om han var tvungen att söka genom sidorna i en stor uppslagsbok, där all kunskap

finns lagrad, eller som om han kikar genom ett inverterat periskop ner i de djupaste av djup.

- Svaret är ganska klart, säger han slutligen. Idealet är samverkan mellan människorasens element. Det statistiska på kurvan är... rädsla. Kristus kom för att visa att det inte fanns någon anledning till fruktan. Det var det hela, för att fastställa att det finns fruktan, men att den inte betyder någonting. Kärleken till nästan var hans ideal, men det var betydligt mer omfattande än så. Det är som ett träd som växer... Hans röst tystnar.

- Gå vidare ett slag, uppmanar kontrollen, är vår dokumentation om Jesus riktig eller ej?

- Vänta ett ögonblick, jag ska se efter svarar utforskaren.

Experimentet har nu pågått i 31 minuter

- Jesu liv, så som det beskrivs är felaktigt, förklarar utforskaren.

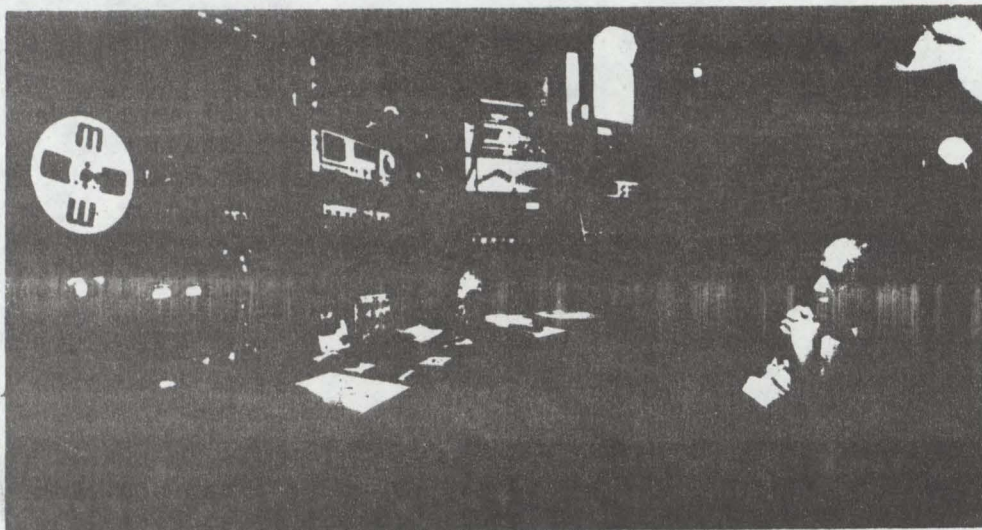
- - - - -

Om Monroe och hans utforskare tror att de får de svar de söker, finns det även andra som är intresserade. 1977 inbjöd Esalininstitutet i Big Sur, Kalifornien, Monroe att leda en hemi-sync workshop. Cirka 40 personer deltog och framgången inspirerade Monroe att själv organisera workshops - han kallar dem resande roadshows - runt om i landet.

HEMI-SYNC PÅ KASSETTBAND

Han har också spelat in hemi-synckassetter för avslappning, koncentration, kortsömn, ökad känslighet för vidröring och till och med för att lära sig spela tennis bättre.

För att ytterligare förbättra kassett-

banden, startade Monroe sitt Gateway - Program, där ett 20-tal människor träffas i Nelson County sju gånger om året för en veckas träning.

Många av de som då kommer arbetar professionellt med hjärnan, psykologer, psykiater och lärare är vanligt. Andra deltagare varierar från vanliga affärsmän till "seminar-överläggare", som har provat andra former av "finna-sig-själv" program och tycker att hemi-sync verkar mera vetenskapligt.

Detta antagande är, enligt Monroe, riktigt. Gateway-kassetterna ökar aktiviteten, skärper uppmärksamheten och tanken och kan även göra utövaren till en konversator av första klass, hävdar han. För människor som reser mycket botar hans band sviter av tidsförkjutningar. Och för en pressad student eller läkare kan det vara fördelaktigt med en 90 minuters sömncykel som komprimeras till endast 30 minuter.

Monroes teknik har fått omfattande spridning. I Providence, Rhode Island, använder studenter banden för att minska oro inför prov. I Tacon, Washington, har hemi-synckassetter skapats speciellt för kurser i psykologi, filosofi, humanistiska ämnen och konsten att hålla föredrag. I samma stad lyssnar förstaklassare till en stereoanläggning där hemi-syncmusik spelas upp kontinuerligt. (Läraren är förvånad över hur ordningsamma hans elever blivit). Vid Fort Benjamin Harrison, Indiana, rapporterar amerikanska armén om en 76-procentig ökning av elevernas effektivitet efter att de använt hemi-syncs signaler avsedda att hämma ångestkänslor, som bakgrundsljud. Och eftersom hemi-sync kan användas för att minska känslan, har det använts vid kirurgiska ingrepp för att lindra smärta.

Framtida användningsområden kan komma att

bli ännu otroligare, tillägger Monroe. Eftersom vissa hemi-syncs signaler kan användas för att söva människor utan kemiska preparat, ser han 30 miljoner amerikaner med sömnrubbningar som en öppen marknad för sina produkter. (Instituttet är inte avsett att ge vinst).

Han tror också att hemi-symckassetter kan ersätta Metadon och Antabus som ersättningar vid behandling av narkomaner och alkoholister.

Hemi-syncs förmåga att påverka beteende och mottaglighet behöver inte bara vara positivt, påpekar Monroe, Vad händer om det används i syfte att indoktrinera politisk propaganda? Dessutom eftersom vissa frekvenser påverkar hjärnfunktionerna, tänk om detta användes för att utveckla en ny typ av vapen.

I det lilla samhället Nellysford verkar sådana tankar emellertid mycket avlägsna. - Vi har aldrig förlorat någon försöksperson, försäkrar Monroe.

Hans egen litteratur i ämnet, fjärran från modeinriktade "kult-terapi", framhåller hemi-sync som en metod: "som tillåter dig att bli mer än du någonsin tänkt dig." Monroe hävdar själv att han inte sysslar med psykoterapi men menar att 10 dagars behandling på hans institut motsvarar 10 år hos en psykoanalytiker.

- Vår process lockar i dagen dolda drifter, berättar Monroe för mig. Rädsla och skuldkänslor kommer ovillkorligen fram. Det ger en person en insikt i sin totala personlighet. Det kan också förändra en människas inställning till livet. Och genom att framkalla alternativa sinnestillstånd som utomkroppsupplevelser, kan försökspersonens syn på världen totalt förändras. Mer än 3.000 personer har medverkat vid olika försök, där fler än 90.000 utomkroppsupplevelser förekommit.

MEDDELANDE FRÅN BIBLIOTEKET

- Fortsatte Jesus att vara i sin fysiska kropp ända fram till döden? Skedde det så som vi lärt oss? frågar kontrollen.

- Döden skedde så som står skrivet, svarar utforskaren efter en paus. Men han dog inte på korset. Han dog innan han spikades upp på korset.

- Jag förstår, mumlar kontrollen.

- Och han spikades inte upp. Hans kropp hängdes upp med rep och soldater slog in spikar i träet och band hans kropp med repen fästade i spikarna.

Kontrollen byter ännu en gång ämne.

- Vad var Jesus uppgift, vad hade han för syften, vad ville han lära ut?

- Människans kunskaper hade stagnerat och Jesus kom som en spark i baken.

- En sak till. Vem var egentligen denna varelse som intog Kristi kropp?

Plötsligt för första gången registreras en orolig förändring i kroppsspänningen på kontrollpanelen.

- Jag får ett skrämmande svar. Det är fascinerande. Jag måste säga det med dessa ord: Bob Monroe vet redan svaret. Det är vad jag skall säga. Och sedan får jag bara skratt... tillsammans med skrattet en massa ansikten. Icke mänskliga ansikten: Bara en presentation av mänskligheten, essensen.

Utforskaren blir förstummad. Som om hans vision har skrämt honom. Han försöker återvinna sitt lugn - men polaritetens balansen mellan positiva och negativa impulser i kroppen går i vågor. Det har funnits tendenser till polaritetsförändringar tidigare, vid ögonblick av emotionell rörelse. Kontrollen vill veta mer. Han pressar på.

- Finns den här varelsen tillgänglig för oss nu? frågar han.

- Låt oss se... lång tystnad. Kontrollen blir orolig att vi förlorat kontakten med utforskaren.

- Om svaret är ja, är frågan, hur får vi kontakt med honom?

- Det är det jag försöker, svarar utforskaren... Jag kastas omkring en hel del... Vi har... vi har fått ett problem här.

Det lyser som när lamporna aktiveras på ett kontrollbord hos NASA. Fluktuationer i biomonitoringen är våldsamma och polaritetens skiftar kraftigt. Utforskaren upplever intensiva emotionella spänningar under detta ögonblick av överväldigande

energimönster.

Kontrollen gör sig redo att sända Beta-signaler för att återföra utforskaren, som en nödåtgärd. Men faran är att utforskaren tar med sig den skrämmande upplevelsen till sitt vardagliga tillstånd och med just den här utforskarens erfarenhet i medvetande och ögonblickets betydelse, beslutar sig kontrollen för att vänta.

När jag svarade hamnade jag i någon slags annorlunda tillstånd, rapporterar utforskaren. Det fanns ett nytt fönster. Vad intressant... det känns inte som om jag har kontroll. Det är verkligen intressant. Jag sprängs i bitar, som får åt alla håll. Plötsligt upplever jag tankebollar, som är både linjära och horisontella.

- Jag förstår ditt fönster mycket bra, svarar kontrollens stadiga röst, som maskerar den oro som instrumentutslagen inger.

- Du är väldigt nära det.

- Jag ska försöka röra vid det och se. Det är ett modigt beslut och bara en erfaren utforskare skulle våga, och bara om kontrollen tillät det. De är båda, kontrollen och utforskaren, på okänt område nu.

- Jag är rädd för att röra vid det. Vänta ett ögonblick. Det tar mig en stund att knuffa undan det här skräpet. Skräpet är rädslan. Där, där är det!

Kommunikationerna tystnar. Polaritetsomsvängningen är total och allt blir bara tyst. Utforskaren befinner sig på andra sidan barriären - i den avlägsna regionen Locale 3 - och kan inte tala.

Kontrollen sänder Betasignalen.

- Det får duga med det svaret så länge, okay, säger han och börjar föra tillbaka utforskaren.

- Gör dig redo att komma tillbaka. Sakta. Försiktigt. Lösgör din energi. Räkna tillbaka dig själv.

Utforskaren påbörjar sin återkomst. Från djupet räknar han skalan. När han kommit till fyra börjar han röra tårna, hans varelse återtar den fysiska kroppen i Locale 1, här och nu. Han kommer att minnas att han gick igenom det nya fönstret, den kritiska barriären, som en intensiv extas.

- Ta det lugnt när du går upp, ropar Monroe när han går till den mörka kapseln, där utforskaren sitter vid sidan om vattensängen. Det har varit en

framgångsrik, om än inte problemfri, resa.

SANNING ELLER FANTASIER?

SANNING ELLER FANTASI ?

Var utforskaren i kontakt med ett annat högre energisystem, eller bara med psykiska symboler inom honom själv? Var det verkligen ett bibliotek eller bara ett brilliant meningslöst ljusfenomen? Hur långt kan egentligen hemi-sync ta sina försökspersoner?

Monroe vill inte ta ställning. Fler frågor än svar uppkommer i laboratoriet. Som ingenjör är han mer inriktad på vilka möjligheter hans upptäckt erbjuder än den rent vetenskapliga sidan av saken. Han ser sin experimentgrupp som utforskare och lämnar uppgiften att testa metoden till andra.

- Den rena vetenskapen tycker om att ta reda på saker, inte använda sig av dem, säger han till mig.
- Det intressanta för mig är att få ut något av värde ur denna upptäckt. Jag vet att fenomenet existerar, men jag känner inte till hemligheten bakom. Att göra de vetenskapliga proverna är inte min avdelning. Varför fungerar hemi-sync? Ibland förföljer mig den här frågan, men jag föredrar att inte fördjupa mig. Om någonting fungerar, säger jag, använd det!

- Du behöver inte tro på mig. Sanningen finns tillgänglig. Den är personlig. Den finns inom dig själv. Jag kan ge dig redskapet.

Jag tar Monroe på orden och snart befinner jag mig själv på vattensängen i utforskarens kapitel. En platt högtalare hänger i taket ovanför mig. Monroe fäster elektroder vid mina fingrar och ger mig hörlurarna från panelen bakom sängen. Sedan lämnar han mig.

Jag väntar. Plötsligt hör jag hans röst i lurarna.

- Känns det bra ?

- Mycket bra, svara jag. Jag hör något som liknar ljudet av dyningar som slår mot en

strand. Jag ser en storm av svävande blå moln mot en svart bakgrund. Medan jag rent tekniskt sover, kan jag inte minnas att jag någonsin har känt mig så alert. Och så slutar min egen korta utflykt.

Kan en serie av sådana erfarenheter leda till djupa tankar, utvecklad kreativitet och djup religiös tro? Nej, knappast, så vi måste vända oss till de som bättre känner till Monroes arbete.

Först har vi vittnesmålen från de närmaste, de professionella, som använt hemi-sync för avkoppling, koncentration, inlärning etc. De verkar verkligen positivt inställda. Dans-terpeuten Kathryn A. Bright säger att hemi-sync-kassetterna har hjälpt hennes autistiska patienter att nå större medvetenhet om omvärlden. Och experimentpsykologerna Devon Edrington och Richard Giroux vid Tacoma Community College, säger att eleverna som studerar med hemi-syncljud i bakgrunden visar 10,19 % bättre resultat än en kontrollgrupp, som inte fått höra hemi-syncljudet.

Men ett antal experter, som studerar hjärnvågor vid landets ledande institut delar inte den uppfattningen.

En av skeptikerna är dr. Gerald Oster vetenskapsman vid Mount Sinai School of Medicine i New York. Han studerar ljudvågors effekter på hjärnan. Oster, vilkens arbeten har publicerats i omfattande upplagor, har använt sig av en teknik liknande Monroes, med olika frekvenser i höger och vänster öra. Hans EEG-studier visar att hjärnan reagerar på signalerna - på skillnaden mellan de två ljuden.

- Jag ser inget som helst bevis för att tekniken har något terapeutiskt värde, säger han. Jag har försökt på mig själv och inte märkt någon som helst skillnad. Min inställning är kanske för mycket av det intellektuella slaget, för att det skall fungera.

- Om man ifrågasätter hemi-sync vad säger man då om utomkroppsupplevelser? Ronald K. Siegel, som är psykofarmalog vid Neuropsykiatriska institutet vid UCLA school of Medicine, är expert på hallucinationer. Han har studerat utomkroppsupplevelser som följdverklningar av droger, isolering och stress.

- Utomkroppsupplevelser, säger Siegel, kan förstås som en personlighetsklyvning i hjärnan. Människor som intagit speciella droger eller vistats i isoleringstankar, känner det som om de lämnar kroppen därför att de sinnen

41

som vanligtvis mottager signaler utifrån är avskurna. Situationen ändrar perceptionen på ett sätt som liknar det man upplever första gången man sportdyker. Man blir viktlös och denna upplevelse ger en annorlunda syn på världen.

- Det är möjligt att Monroe framkallar utomkroppsupplevelser, säger Siegel. Men varken Monroe eller hans utforskare har verkligen lämnat kroppen.

- Människor som inte är vana vid att sinnesorganen avskärmats, eller djup introspektion (innåtskådande) blir helt utelämnade. De upplever situationen som en instruktion och tror på allt vad experimentorn säger.

Utomkroppsupplevelsen är en påtaglig, ja till och med extraordinär upplevelse, tillägger Siegel. Men upplevelsen är hallucinatorisk, allting händer inne i hjärnan, inte utanför den.

- Dessa människor reser i en mental rymd, inte i en fysisk. Jag tror på Monroe den dag han lyckas visa mig stenar från Månen eller upprepbara experiment publicerade i erkända sammanhang. Jag måste reservera mig till dess.

Men alla är inte överens med Siegel. Några "nytänkande" kristna sekter har blivit mycket intresserade av Monroes institut. För dem är Monroe på väg att bevisa att den helige ande lever inom varje människa och att själen har ett evigt liv. Att dokumentera utomkroppsupplevelser kan ge oss vetenskapliga bevis för ett liv efter detta.

Monroe lutar sig tillbaka i skrivbordsstolen och blickar ut över de karga kulorna. Han bär en flanellskjorta och bekväma filttofflor. I knäet vilar en svart katt som han smeker, när han söker efter orden.

Han talar eftertänksamt om själen, och avvisar det sätt på vilken en berömd pastor i grannkommunen använder termen. Det är sådan användning av ordet som har lett till att vi inte längre tror på ett liv efter detta.

- Prästerna talar om livet efter döden på ett religiöst sätt, som nutidsmänniskorna inte accepterar, säger Monroe. Vårt sätt att se på saker i ett vetenskapligt sammanhang är lättare att acceptera. Det finns ett sammanhang, en teknologi, som den här världen är uppbyggd på. Vi vet fakta, men kan inte språket eller känner till bakgrunden till det hela. När vi lär oss det...

Monroe pratar med säkerheten hos en man som redan tycker att han upplevt döden, vandrat i det förlutna eller i framtiden och besökt högre stående varelser och själar från de döda.

Om man handskas med dessa upplevelser på ett omsorgsfullt sätt, tror Monroe att en ny typ av människor, som besökt ljusfantasterierna i locale 2 och 3, blir resultatet. Denna människa kan kontrollera både sömn och vakenhet, han kommer att kunna hålla en skål med ris i händerna och enbart med tankekraft omvandla den till motsvarande kalorivärde. Överkvinnan kommer att vara frukksam bara när hon själv önskar och behöver kläder endast av mode-skäl.

Människan närmar sig en tid av oanade möjligheter, menar Monroe. Genom att vidga medvetandet har hon möjlighet att ta ett jättekiv i utvecklingen. De som inte vill ta steget kommer att fasas ut. Och, tillägger han, det finns redan omkring 3.000 sådana människor i denna dag.

- Varför försöker inte dessa 3.000 människor kontrollera världen? frågar jag.

- Den process som utvecklar människan till övermänniska förhindrar önskningar om sådana kontrollmetoder över andra. Det sätt på vilket man når denna avancerade status, utesluter sådant tänkande. De vet hur det skulle gå till. Men deras syften är inte att kontrollera världen. Med deras förmågor skulle de framstå som gudar, änglar, främlingar eller djävlar.

OMNI, JULI 1984

ÖVERSÄTTNING: ACKE SVENSSON

UFORISM: L.EV LÄNGRE,
HÅLL DIG VÄL MED
BLODGIVARCENTRALEN

HUMANOIDEN I VILVORDE

DEL 2

FYRA MINUTER EFTER ATT VARELSEN GÅTT ÖVER MUREN OCH FÖRSVUNNIT PÅ ANDRA SIDAN SÅG VITTNET EN GLORIA AV VITT LJUS BAKOM MUREN OCH HÖRDE ETT SVAGT GNISSLANDE LJUD.

(Låt oss inte glömma att vittnet under hela observationen befann sig bakom ett stängt fönster). Därefter såg han hur ett runt föremål lyfte mycket långsamt bakifrån muren.

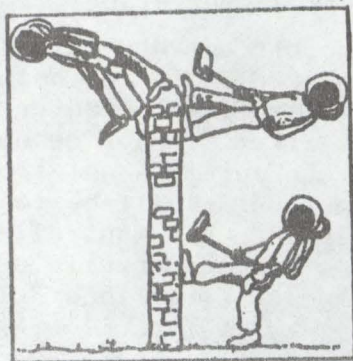

Bild. Varelsen gick över muren på detta okonventionella sätt.

Efter att ha lyft en liten bit stannade maskinen och hängde stilla i luften i cirka 4 minuter. Fortfarande hördes samma gnisslande ljud, liknande ljudet från en gräshoppa och med ungefär samma ljudstyrka.

Föremålets diameter kan ha varit omkring 5 meter. Övre halvan var orange, fosforerande och upphöjt i mitten av en genomskinlig kupol med ett grönaktigt ljus. Färgen på den undre halvan var mörkt vinröd och på denna mörkare del syntes tre horisontalt placerade ljus - det till vänster från vittnet sett, var blått, det mittre gult och det högra rött. Dessa tre ljus blinkade tre gånger i följd.

Runt föremålets periferi lade vittnet märke till något liknande strålar av gnistor, som gnistor från en tändare. De fanns på gränsen mellan den mörka underdelen och den ljusa överdelen av farkosten.

Gnistorna verkade komma av rotation, trots att objektet inte alls såg ut att rotera kring sin egen axel.

Under den genomskinliga kupolen kunde

vittnet se humanoiden badande i ett blåaktigt sken. Inga andra detaljer i kabinen var synliga för honom. Omedelbart under kupolensåg vittnet dessutom konturerna av ett emblem på den orange delen av farkosten. Det bestod av en svart cirkel genomskuren diagonalt av en blix (gul). Blixten var ljusare än det fosforerande orange området.

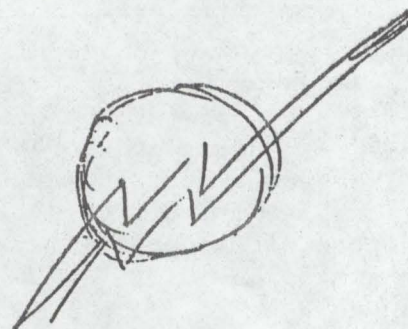

Bild: Emblemets på farkosten tecknat av vittnet.

Ufot lyfte åter igen vertikalt till cirka 20 meters höjd, fortfarande i horisontal position och började svaja fram och tillbaka. Gniststrålarna syntes fortfarande.

Sedan ökade det gnisslande ljudet i styrka och blev till ett slags väsande och farkosten ökade farten och sköt rakt upp i skyn efterlämnande ett lysande spår. Efter ett par sekunder syntes inte mer än en liten punkt bland stjärnorna.

Under hela denna närbkontakt kände vittnet aldrig någon rädsla och han upplevde ingen fientlighet gentemot humanoiden. Det bör också nämnas att vittnet inte under hela observationen mottog något verbalt eller telepatiskt meddelande.

Efter att föremålet försvunnit kände han sig tydligen inte speciellt uppskakad av vad han upplevt eftersom han satte sig vid köksbordet, gjorde sig lite nattmat och gick därefter tillbaka till sängen och lade sig och sov.

Förutom vittnet och hans fru bodde också en kusin till honom i lägenheten. Under observationen var han inne på tanken att väcka sin kusin men gjorde det aldrig - varför vet vi inte.

Morgonen därpå vaknade han som vanligt utan att känna några särskilda efterverkningar av vad som hänt under natten och gick ut för att inspektera trädgården. Där fann han emellertid ingenting ovanligt ingenting saknades och det fanns inga avtryck efter skor på marken eller några märken på muren.

Denna observation rapporterades inte omedelbart till SOBEPS (Belgisk UFO-organisation) och undersökningen kom inte igång förrän flera veckor efter episoden.

Så sent som i mars 1974 kunde vi besöka platsen för landingen. När vi gick till Ursuline.systrarnas kloster i hopp om att finna bevis där till stöd för vittnets uppgifter, sade nunnan som tjänade som portvakt att hon inte visste om något ovanligt och att hon inte observerat något utöver det vanliga på klostrets ägor.

Vid utfrågning av trädgårdsmästaren bekräftades nunnans uppgifter och växtligheten uppvisade inte något avvikande.

Vi har undersökt muren som omgav vittnets trädgård och även kollat klostrets sida av muren utan att hitta några spår. En sak kunde vi dock konstatera: klostrets grönsaksland var så beläget att en farkost t.ex. helikopter utan svårighet skulle ha kunnat landa där.

I ett försök att finna flera vittnen skickades 500 cirkulär på franska och flamländska till alla postlådor i grannskapet, där innevånarna ombads att informera SOBEPS om någon ovanlig händelse de kan ha observerat under den aktuella perioden.

Detta resulterade dock inte i att något svar erhöles.

För att avsluta vår redogörelse bör vi också nämna att detta inte var den första ufo-observation som vittnet varit med om.

Flera månader tidigare var han och hans fru på semester i Westende på den belgiska kusten. Under en promenad tillsammans på stranden, där även vittnets kusin och syster var med en kväll i slutet av augusti, såg de ett mystiskt objekt komma fly-

gande över havet. Klockan var runt midnatt, vädret var bra och havet lugnt.

Gruppen gick längs med vattenbrynet, det var högvatten, när de hörde ett underligt ljud utifrån havet, som ljudet från en "siren" på något medelstort fartyg.

Det var vittnets kusin som först såg ett väldigt, platt, rött, rektangulärt föremål, cirka 5-6 meter långt, som rörde sig längs havsytan nära stranden och som mer eller mindre doldes o mörkret av den lätta dimman.

När objektet passerade framför dem kunde de urskilja fyra mycket svagt upplysta fyrkantiga "fönsterventiler" placerade horisontalt under objektet.

Det hördes också plaskande ljud när det flög över vattnet. Det kom i riktning från Nieuw Port i nordost och färdades långsamt parallellt med stranden mot Ostende i sydväst.

Vittnet lyste på det med sin ficklampa och genast slocknade ljusen i de fyra "fönsterventilerna" och endast det röda svagt upplysta skrovet syntes. Rakt framför det låg en vågbrytare på kollisionskurs med farkosten, men när den kom fram till vågbrytaren lyfte den rakt upp, fortfarande i horisontell position, flög över vågbrytaren och sänkte sig sedan till samma nivå över vattnet igen och fortsatte. En lustig detalj i sammanhanget är att när farkosten for över vågbrytaren kunde de fortfarande höra det plaskande ljudet.

När vi besökte vittnet i juli 1974 berättade han att han haft ytterligare en observation mellan Vilvorde och Bryssel. Han kom inte ihåg det exakta datumet men trodde att det var en kväll i april. Han körde sin Ford Escort tillsammans med fru och kusin uppe på en öppen plats nära Konogslö, när de märkte att det fanns en "andra måne på himlen". Motorn i bilen började hacka och stannade slutligen och lamporna slocknade. Han försökte starta men utan resultat. Efter en stund när det lysande föremålet rörde sig bortåt startade motorn igen helt av sig själv utan att föraren gjorde något - en typ av händelse som förekommer relativt ofta i samband med ufo-observationer.

Efter en stund stannade bilen ännu en gång den här gången på grund av en backe som inte treans växel orkade med.

Det är beklagligt att vittnet inte tidigare rapporterade denna händelse till SOBEPS. Här hade behövts en undersökning omedelbart.

Ur: *Encounter Cases From Flying Saucer Re.*
Översättning: Jörgen Stenkvist.

NYUPPTÄCKT PLANETSYSTEM

ETT FOTOGRAFI AV EN TILLPLATTAD DISKUSFORMATION AV MATERIAL, SOM OMGER EN STJÄRNA FEMTIO LJUSÅR BORT, ANSES VARA DET FRÄMSTA BEVISET HITTILS PÅ ATT PLANETER EXISTERAR UTANFÖR VÅRT EGET SOLSYSTEM.

Diskusens observerades runt stjärnan Beta Pictoris av Richard Terrile vid Jet Propulsion Laboratory i Pasadena, Maryland. Tillsammans med Bradford Smith från University of Arizona lyckades han fotografera den. Diskusen kan bestå av material som blivit över efter att planeter bildats. Terrile påpekar dock att han inte observerat några planeter direkt.

Till för bara ett år sedan var det bästa bevis för planeter i andra solsystem de små avvikelser som observerades hos vissa närliggande stjärnors omloppsbannor. Förra året visade data från IRAS (det infraröda satellitteleskopet) att fyra stjärnor, däribland Beta Pictoris, omgavs av gasmoln. Detta tyder enligt astronomerna på möjligheten att planeter håller på att bildas.

Terrile och Smith observerade Beta Pictoris genom ett 2,5 meters teleskop vid Las Campanasobservatoriet i Chile och upptäckte en diskusformation, en form som enligt tillgängliga teorier, uppstår när planeter formas.

Diskusens sammansättning är ännu inte klarlagd, men Terrile tror att den liknar planeterna i vårt solsystem.

Diskusens omkrets är omkring 10 gånger vårt solsystems diameter. Till och med på 50 ljusårs avstånd är detta tillräckligt stort för att kunna ses genom ett teleskop. Diskusen är dock så ljussvag att den normalt döljs i ljuset från centralstjärnan. För att göra den synlig fick Terrile och Smith tillverka en mask för att blockera ljuset från Beta Pictoris. Materialet processades sedan i en dator för att undanröja effekter av solljuset i jordens atmosfär.

Den del av diskusen som kan ses under observationen tyder på att tätheten ökar ju närmare stjärnan man kommer. Men denna tendens behöver inte betyda att detta fortsätter ändå fram till centrum och Terrile tror att diskusen kan vara ihålig.

Han menar att det kan vara så på grund av att det inre materialet redan bildat planeter.

Kanske är det så att de stora planeternas rörelser i solsystemet så småningom kommer att sprida ut de spillror som diskusen består av.

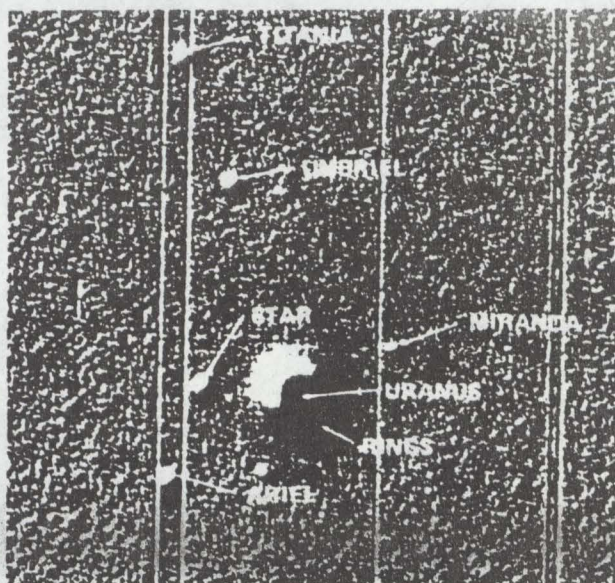
De fem miljarder år som gått sedan vårt solsystem bildades har varit tillräckligt för att förflytta spillrorna från solens närhet, menar Terrile.

New Scientist, 25 oktober -84
A.S.

URANUS RINGAR FRAM I LJUSET

EN LJUSKÄNSLIG DETEKTOR KOPPLAD TILL ETT TELESKOP I CHILE HAR FÖR FÖRSTA GÅNGEN VISAT URANUS RINGAR.

Foto som visar planetens ringar har behandlats som en tredimensionell yta upplyst uppifrån vänster.

Denna konstruktion visar tydligare de ljussvaga partierna av bilden och även ringen, som uppträder som en svag aura kring den ljusa planeten

Astronomerna upptäckte ringarna för första gången 1977 när de råkade komma framför en stjärna, som observerades och blockerade ljuset. Senare lyckades man detektera den infraröda strålningen från ringarna, vid en våglängd där planeten endast syns svagt.

Dessa indirekta resultat visade att ringarna är extremt ljussvaga i jämförelse med Saturnus skimrande isringar.

Enligt Terrile och Smiths observationer reflekterar ringarna endast 2 procent av det infallande solljuset och det gör dem till det förmodligen mörkaste objekt som vi känner till i solsystemet - mycket svartare än kol. Men inte ens dessa nya observationer avslöjar varför ringarna är så mörka. De kan bestå av organisk materia som är naturligt mörk eller frusen metan, som fördunklas av högenergistrålning i Van Allen-bälten runt planeten.

Ringarna verkar omge planeten helt på bilden, eftersom Uranus ligger pol mot pol med jorden just nu.

Luften ovanför teleskopet diffuserar bildens finare detaljer, så ringarnas struktur går inte att se. Med hjälp av över-skuggning som sker när en stjärna befinner sig bakom ringarna har man observerat att de är sammansatta av mindre smala ringar. Sanningen om ringarna kommer förmodligen i dagen när Voyager 2 passerar Uranus 1986.

New Scientist, 25 oktober 1984
A.S.

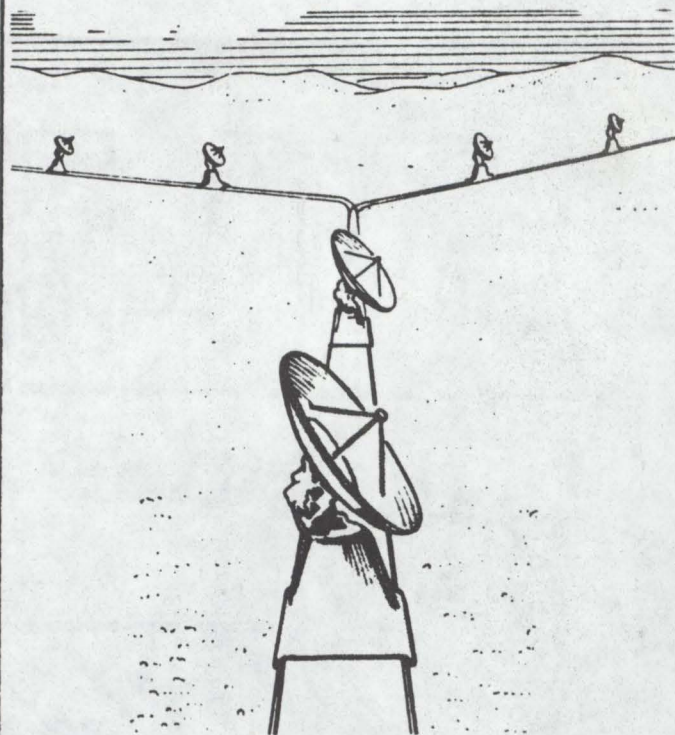
NYTT TELESKOP FÖR DE FINARE DETALJERNA

ASTRONOMER FÖR HARVARD SMITHSONIAN ASTROPHYSICAL OBSERVATORY I USA FÖRESLÅR BYGGANDET AV EN NY TYP AV TELESKOP. DETTA KOMMER ATT KUNNA URSKILJA MYCKET SMÅ DETALJER PÅ ASTRONOMISKA OBJEKT PÅ ETT VÅGLÄNGDSOMRÅDE SOM HITTILLS VARIT MYCKET LITE UNDERSÖKT.

En rad av sex teleskop, som är hopkopplade, skulle användas för att observera rymden på våglängder mellan 0,3 och 1,3 mm. Dessa observationer väntas lösa många astronomiska problem och även ge svar på frågan hur ett planetsystem uppstår.

Observationer på så korta våglängder erbjuder emellertid vissa problem. Vatten-ånga absorberar ljudvågorna så teleskopet måste placeras på toppen av höga berg. De mottagare som skall ta emot vågorna måste arbeta med de högsta radiofrekvenserna och finns ännu så länge bara på experimentstadiet.

Den krökta spegel som skall infånga vågorna måste vara av samma storlek som ett

radioteleskop, men med en yta lika jämn som i ett optiskt teleskop.

Ännu så länge finns inget fungerande teleskop för sådana våglängder. Samma område kan observeras med infraröd-teleskop, men dessa har små speglar och ger dålig upplösning.

Största svårigheten att åstadkomma teleskopraden är att det ännu inte finns tillräckligt bra mottagare för den mest intressanta våglängden 0,3 mm. Den kortaste våglängd man arbetar med idag är 0,87 mm. Den nya teleskopkonstruktionen skulle få en upplösning av just under en bågsekund, ungefär samma som optiska teleskop. Omkring 1990 tror man att användbara mottagare skall finnas att tillgå och då skall också sexkomponentsteleskopet vara färdigt.

Att arbeta med kortast möjliga våglängd ger två fördelar: upplösningen blir bättre, många gånger bättre än ett optiskt teleskop och strålningen kommer från varmare regioner av tät gas i rymden. Detta kommer då att innefatta de diskusformade gasmassor, som så småningom skall bilda planeter runt unga stjärnor.

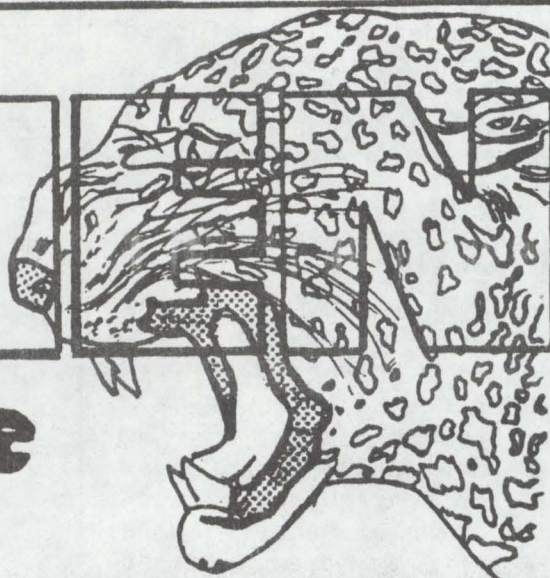
25 miljoner dollar tror man projektet kommer att kosta

New Scientist, 1 november, 1984
A.S.

UFORISMER: Den som känner sanningen om livet, han törs nog inte sprida den.

ALIEN

guide

Under stjärnorna

SNÖN FALLER ÖVER KA5 I HÄRNÖSAND OCH EN FUKTIG KALL VIND GÖR KLART ATT ÄVEN EN IDYLLISK NATUR I ETT SLAG KAN FÖRVANDLAS TILL MYCKET KRÄVANDE VARDAG. ATT LIGGA UNDER VINDSKYDD EN KLAR KALL NATT KAN TYCKAS JÄKLIGT, MEN OM MAN HAR ASTRONOMI SOM INTRESSE BLIR DET EN HÖGTIDSSTUND.

En otroligt vacker stjärnhimmel, vackrare än jag någonsin sett, gnistrar med sina otaliga fyrbåkar i ett universum som förmodligen, ja, det bör vara fullt av myllrande världar. Kanske i en galax långt, långt borta sveper en Millenium Falcon fram i ett asteroidbälte.

Ibland har man en känsla av att vi inom Ufo-forskningen tror att jorden besöks endast av expeditioner från nya främmande världar hela tiden och vi hänfaller lätt åt teorier om andra dimensioner m.m. Om jag inte sovit över alla diskussioner och föredrag måste jag nog påstå, att Ufo-rörelsen har en tendens att krångla till allting.

Varför hör man så sällan teorin om att jorden råkar ligga i kanten av t.ex. en handelsrutt och utnyttjas? Science Fiction? Ja, kanske det, men ett faktum kvarstår och det är att vi besöks av farkoster som i många fall verkar vara från en mycket hög teknologiskt utvecklad civilisation. Vilken teknologisk nivå kommer vi inte att ha uppnått redan inom 100-200 år?

Tror ni att vi kommer att besöka parallella universa och andra dimensioner och allt vad det nu heter, eller verkar det troligare att vi bygger skepp a la Battlestar Galactica och USS Enterprise?

Tja, vem vet, men nu lyckades jag i alla fall till slut styra in den här "mini-ledaren" på det rätta området, nämligen Science Fiction.

Han en mycket trevlig jul och ett Gott nytt år!

ps. Ka4 i december - here I come!

Las Göteborgas - bermudas i vintern!

ISMANNEN

I NOVEMBER HADE ÄNNU EN EMINENT AUSTRALIENSK FILM MED NAMNET "ISMANNEN" PREMIÄR OCH FICK GODKÄNT AV DE KITSLIGA SVENSKA KRITIKERNA. FILMEN ÄR VISSERLIGEN FRÅN USA MEN REGISSÖREN FRED SCHEPISI ÄR AUSTRALIER OCH HAR I MÅNGT OCH MYCKET PÅVERKAT FILMEN,

Likt en annan berömd SF-film, The Thing, hittar ett forskarteam en nedfrusen varelse i den ständiga polarisen. När den tinas upp visar det sig vara en 40.000 år gammal man - en av våra förfäder.. och han vaknar.

Huvudtemat i filmen är huruvida

Vetenskapen ska kunna ta reda på de gåvor vi får och bevara dem som sådana eller helt enkelt plocka sönder dem - bit för bit, i ett slags "hednisk ritual" för vetenskapen.

Effekter och foto har man lyckats otroligt bra med och naturscenerierna avlöser varandra på ett sätt som bidrar till en avslappnad atmosfär i biosalongen.

Men slappna inte av...

SF - KORTISAR

* STEPHEN KING OCH STEVEN SPIELBERG HAR NÅGOT HEMLIGT PÅ GÅNG, SPÄNNANDE!

* JOHN CARPENTER GJORDE SPECIAL EFFECTS TILL "THE PHILADELPHIA EXPERIMENT", SOM HADE PREMIÄR I SVERIGE I OKTOBER

WHO ARE YOU GOING TO CALL. ?

✱ THE GHOSTBUSTERS

FILMER SOM "HUSET SOM GUD GLÖMDE" OCH "POLTERGEIST" SPARKADE TILL OSS I BIOFÖTÖLJERNA OCH FICK SKRÄCKNERVEN ATT DALLRA, PRECIS SOM SIG BÖR NÄR MAN GÅR PÅ SKRÄCKFILM, TYVÄRR SLUTADE INTE DEN DÄR "SKRÄCKNERVEN" ATT DALLRA PÅ SOMLIGA EFTER FÖRESTÄLLNINGENS SLUT OCH FILMERNA FICK LÄTT EN BESK EFTERSMAK.

Vem kan väl säga att Steven Spielbergs Poltergeist inte är läskigt spännande, nervkittlande och ibland lite väl otäck.

En film som ger en härlig, läskig kick och inte sitter kvar som ett obehagligt minne utan tvärtom, är filmen GHOSTBUSTERS.

Näppeligen har ni väl kunnat missa denna julens godbit, vars titelmelodi spelats i princip nonstop från november.

Ett par forskare på stadens universitet har fördjupat sig lite väl mycket i parapsykologi och får helt enkelt sparken. Men fy

den som ger sig.

När det så börjar spöka i stadsbiblioteket inser man att här har man chansen att genomföra en grundlig undersökning. Efter att under besöket ha blivit nedkladdade med ektoplasma och jagat en dam, som svävat omkring mellan bokhyllorna, beslutar man sig för att bli professionella spökjägare -

THE GHOSTBUSTERS !

Sedan finns det liksom ingen hejd på Bill Murray, Rick Moranis, Harold Rannis och den underbare Dan Akroyd, som för övrigt skrivit grundmanuset.

Iklädda sina skyddsutrustningar rasslar dom om i spökvärldens alla tidigare orörda hus och både ger och tar stryk.

En av spökjägarna blir under ett uppdrag hos en ung musiker kär och blir lite närgången mot henne. Dock har han otur. Gömda i hennes kylskåp finns illasinnade makter, som med hypnos förvandlar henne till en rasande terrorhund.

Rollen spelas av Sigourney Weaver, som vi bl.a. såg i den eminenta ALIEN.

SO IF YOU GOT TROUBLES WITH GHOSTS - YOU KNOW YOU ARE GOING TO CALL GHOSTBUSTERS

Jörgen Stenkvist

SF - KORTISAR

* MAN LÄGGER NU SISTA HANDEN VID FILMEN "DUNE", BASERAD PÅ FRANK HERBERTS STORA SF-KLASSIKER OCH 1985-86 KOMMER TVÅ DELAR TILL ATT FINNAS.

* GRACE JONES GÅR LÖS I "CONAN-FÖRSTÖRAREN" GOOSH...

* "MAD MAX III" - THE ROAD WARRIOR BLÄFFAR PÅ IGEN.

* DIREKT FRÅN VIDEOSPELEN TILL UNIVERSUMS LITE STÖRRE DIMENSIONER KASTAS EN YNGLING I "THE LAST STARFIGHTER".

* DUDLEY MOORE OCH EDDIE MURPHY SKAPAR DET SLUTGILTIGA DOMEDAGSVAPNET I "THE BEAST DEFENSE". HUGA!

*
Warning: The Surgeon General Has Determined
That Cigarette Smoking Is Dangerous to Your Health.